

ağın

DÜŞÜN VE SANAT DERGİSİ

KASIM-ARALIK 2008

ağın

DÜŞÜN VE SANAT DERGİSİ

Sahibi

Ağın Kültür ve Dayanışma Derneği Adına
Ahmet DEVİREN

Sorumlu Yazı İşleri Müdürü

Altan İLTER

Yazı Kurulu

Altan İLTER

Ahmet DEVİREN

Mevlüt ÖKSÜZOĞLU

Mehmet ERGÖNÜL

Teknik Yönetmen

Ömer ÖZTÜRK

Yönetim Adresi:

Ağın Kültür ve Dayanışma Derneği

Hoşdere Caddesi, Akasya Apt. No: 41-2 A

Y.Ayrancı / ANKARA

Tel:(0.312) 426 75 90 Faks:(0.312) 354 78 38

Ağın Kültür ve Dayanışma Derneği,

PTT 101843 no.lu Çek Hesabı

T.C. Ziraat Bankası Ankara Yenışehir Şubesi

Hesap No: (0471)39775168-5002

Gönderilen yazılar yayımlansın, yayımlanmasın
iade edilmez ve telif ücreti ödenmez.

Bu dergide yayımlanan yazılardaki fikirler
yazarlarına aittir.

Dergimiz Basın Meslek İlkelerine uymaya söz vermiştir.

Ağın Düşün ve Sanat Dergisi, Ankara Valiliği'nin
12.09.1991 gün ve 8202 yazıları ile ayda bir çıkar.

Yayın Türü: Yaygın süreli

Yıl: 18

Sayı: 203-204

KASIM-ARALIK 2008

Baskı Tarihi: 16/01/2009

Grafik&Tasarım: **Banu KAHRAMAN**

0 312 342 19 00

Baskı: **HAS-SOY Matbaacılık Bas. Tas. Tan. Ltd. Şti.**

Kazım Karabekir Cad. 95/60 İskitler- ANK.

Tel: 0 312 341 59 94 / 384 03 04

Ağın Düşün ve Sanat Dergisi muhabirleri:

Suat UYANIK : Ağın

Ahmet SAMUR : İstanbul

Ön Kapak : M.Kemal ATATÜRK

SAYFA

İÇİNDEKİLER

3-5	Neler Oluyor?.. Ümit ÇAĞLAR
6-7	Eski Ağın Düşünleri (Şiir) H. Edip OĞUZ
8-11	Rahmi'nin Hikâyesi Günernkan AYDOĞMUŞ
12-13	Atatürk'ün Türkkuşu Okulunu Açması Behiç KÖKSAL
13	Yılbaşı (Şiir) Hüseyin KABASAKAL
14-16	Atatürk ve Laiklik Şevki GÜLER
17	Su Gözeneği Mehmet SELÇUK
18	Sevginin Gücü Hikmet ŞENER
19	Ören Akşamları ve Osman Güler Talip APAYDIN
20	Düş (Şiir) Eylem GÜLER
20	Abim Fevzi Şener'e (Şiir) O. Edip ŞENER
21	O Bir Üreticiydi.. Gürol KORKMAZ
22	Dr. Süleyman Kocagil'e (Şiir) Dr. Galip UZUNCA
23	İsmail Ercan'ın Ardından.. Ahmet DEMİRKOL
24	 Türkülerimiz:Kurey Suyu Türküsü Av. Fikret MEMİŞOĞLU
25-27	Sporun Doğuşu, Antik ve Modern Olimpiyat Oyunları Yrd. Doç. Dr. Pervin BİLİR
28	Yazarlarımızı Tanıyalım
29	Fıkralar İsmail N. BEYDEMİR
30	Haberler
31-32	Doğumlar-Evlenmeler-Ölümler

NELER OLUYOR?..

Ümit ÇAĞLAR

Sıcak bir eylül akşamı balkonda oturmuş, sokağı seyrediyordum. Kaldırımdan iki kişi geçti. Bir kadın ve yanında bir erkek. Kadın yarasa gibi kapkara bir çarşaf giymişti. Erkek ise gayet özgür ve rahat giysiler içerisindeydi. Aynı görüntüye 2 ay önce İstanbul'da da birkaç kez şahit olmuştum. Üstelik bazıları yüzünü burun hizasına kadar kapatmıştı. İçim bulandı, boğazıma bir şey düğümlendi...

Çok üzüldüm ve düşündüm. Neler oluyor?

2008 yılındayız. Burası Türkiye Cumhuriyeti. Bir an acaba İran'a geldim de ben mi farkında değilim veya rüya mı görüyorum? Uyanınca, kendimi Atatürk'ün ne zorluklarla, yedi düvelde kurtarıp kurduğu "Aydınlık Türkiye Cumhuriyeti'ni" göreceğim. Oh, çok şükür bu bir kâbusmuş diyeceğim. Hayır rüya değildi. Gerçek kafama bir balyoz gibi indi.

Bir kadın olarak böyle bir giysiyi kendine layık gören bir Türk kadını aklım almıyor. Bu kadın yıllar önce kendine verilen özgürlüğü, eşitliği, insanca yaşamı, uygarca giyimi neden elinin tersiyle itip, bu ucube kılığa bürünüyor. Aynaya hiç bakmıyor mu? İç karartan görüntüsünden mutlu mu, yoksa baskı mı yapıyor?

Kurtuluş Savaşı'mızda askerlerimize elleriyle su içiren, karnını doyuran, cepheye mermi taşıyan, hemşire olup Mehmetçiğin yaralarını saran, erkeklerle yan yana büyük mücadele veren korkusuz Türk kadını nerede?

Erkek-kadın eşitliğinden bana ne, ben böyle istiyorum, ortaçağ görüntüsü ve zihni-

yeti hoşuma gidiyor, erkek egemenliğini savunuyorum mu diyor?

İşte tam da bu noktada aklıma Atatürk'ün anlamlı sözleri geliyor:

"Hayatta en hakiki mürşit (yol gösterici) ilimdir."

"Benim manevi mirasım bilim ve akıldır."

Atatürk'ün eğitimde temel aldığı ilke, aklın ve bilmin yol göstericiliğidir. Bu ilke akıldışı safsatalara, kör inanışlara karşı durmak ile eşanlamlıdır.

O'nun 1930 yılında söylediği şu söz ne kadar da günümüze uygun:

"Bir ulusu özgür, bağımsız, şanlı yüksek bir toplum olarak yaşatan da, köleliğe, yoksulluğa düşüren de eğitimdir."

Bu konuda öğretmenlerimize çok iş düşüyor. Öğretmenler kendilerini bir müfredatı (eğitim programı) uygulayan, aktaran sıradan bir memur gibi görmemeliler. Bu ülkü ve düşünceleri derslerine ve sınıflarına taşımalıdır. Onlar bunu başardıkları ölçüde ülkemizde aydınlık ve yeni bir yol açılmış olacak, küresel emperyalizmin BÖLÜCÜ ve YIKICI etkilerinden korunmamız daha kolay olacaktır. Bilim dışında başka bir yol aramak CAHİL-LİK ve AYMAZLIKDIR.

Bilimsel düşünce; aklı kullanmayı ve soru sormayı sağlar, körü körüne, kalıplaşmış fikirler yoktur. Bilim, doğruyu bulmak için nedenleri araştırır. Toplum olarak bilimsel düşünceyi benimseyip, soru sormayı bilmeliyiz. Düşünmeyen, soru sormayan toplumların koyun sürüsünden bir farkı kalmaz. Zamanında Vahdettin de bunu dile getirip şöyle demiş:

"Halk koyun sürüsü ben ise çobanım."

Bugün şeriatla yönetilen İslam ülkelerinin bilimsel araştırmaları ile ilgili adını pek duymuyoruz. Neden? Çünkü özgür düşünce yok. Kalıplaşmış, değişmeyen, soru sorulamayan, katı, dogmatik düşünce sistemi hakimdir.

Türkiye’de bilim laik Türkiye Cumhuriyeti’nin kurulmasıyla gelişmiştir. Çünkü bilime, bilimsel araştırmaya önem verildi. Bilirsiniz Avrupa’dan matbaanın Osmanlı Devletine gelişi 300 yıl geciktirilmiştir. (Günah sayıldığı için).

Osmanlı Devleti kuruluş yıllarında Avrupa’dan daha ileriye daha sonra neden Avrupa’dan geri kaldı?

Avrupa ortaçağ karanlığından sıyrıldıktan sonra bilime, akla, özgür düşünceye önem verdi. Bilimsel çalışmalar yaparak “AYDINLANMA ÇAĞINA” geçti. Osmanlı ise yerinde saydı, geriledi.

Ülkemizde aydınlanma ATATÜRK ile başladı. Devrimlerle yepyeni bir ulus yaratıldı. Eğitime, bilime ağırlık verildi.

Atatürk, ortaçağı temsil eden bir yapıdan yeniçağa geçme kararını verirken amacının Türkiye Cumhuriyeti halkını çağdaş bir toplum haline getirmek olduğunu ifade etmiş, buna da ancak bilim ve teknik ile ulaşılır demiştir.

Anadolu aydınlanmasının, yurttaşlık bilincinin başlangıcı o büyük mücadeledir. Atatürk Kurtuluş Savaşı’mızın başlangıcında Türk milletinin, I. Dünya Savaşı’ndan galip çıkanlarla değil “EMPERYALİZM” ile karşı karşıya olduğunu ilk gören ve teşhis eden büyük bir önderdir. Bu ileri görüşlülüğü daha sonraki yıllarda da birçok konuda görülmüştür.

Günümüzde Milli Mücadele’nin emperyalizm’e karşı verilmiş ve kazanılmış bir kurtuluş savaşı olduğunu bilmeyenler var. Bunu

gençlerimize en doğru ve en sağlıklı öğretecek 2 tane çok değerli kitap mevcut. Turgut Özakman’ın “DİRİLİŞ” (Çanakkale Savaşını anlatıyor) ve “ŞU ÇILGIN TÜRKLER” (Kurtuluş Savaşını anlatıyor).

Çanakkale’de yazılan bir destan sonucunda, onun verdiği ruh ve güç ile kazanılmış Kurtuluş Savaşımız. Daha sonra da Türk’ün karakterine uygun bir yeni devletin kuruluşu... Cumhuriyetimizin kuruluş felsefesini de o mücadeleler belirlemiştir. O dönemleri bilmeyenler bugünleri asla anlayamaz. Ne yazık ki günümüz gençliğinin bir bölümü bu konuda oldukça ilgisiz ve duyarsız. Bunun nedenleri aslında çok da sır değil. Verilen yanlış eğitim ve edindiği yanlış fikirler olabilir.

Türk milleti Orta Asya’dan beri başka milletlerin egemenliğini asla kabul etmemiş, onurlu ve özgürlükçü bir millettir. Atatürk bunu ilk gençlik yıllarından itibaren düşünmüş, planlamış ve günü geldiğinde uygulamıştır.

Cumhuriyet rejimine bir günde karar vermedi. Gittiği yabancı ülkelerin yaşam biçimlerini incelemiş, bilim ve sanatta ne kadar geri kaldığımızı görmüştü. O zamandan kafasına koymuştu.

Türk milleti layık olduğu hayata kavuşturulmalıydı. Atatürk’ün “En büyük eserim” dediği Türkiye Cumhuriyeti; her yönüyle ileriye dönük, temelinde ulusal egemenlik ve tam bağımsızlık kavramları olan Türk’ün kişiliğine en uygun bir yönetim biçimidir.

Türkiye Cumhuriyeti’nin hedefi; kadın-erkek bütün dinamikleriyle çağdaş uygarlık düzeyinin üstüne çıkmaktır. Ayrıca eşitlik, insan haklarıdır, insanca yaşamaktır. Çalışmak ve emeğinin karşılığını almaktır. İnsanların özellikle işsiz bırakılıp kul haline sokulması

ve sadaka verilmesi demek değildir. Sosyal devlet anlayışını benimsemiş bir rejimdir. Sosyal devlet anlayışının zayıflatılması sadaka ekonomisini getirir.

Bundan başka vatandaş kimliğiyle ve özgür iradesiyle oy kullanan, başkalarının işaret ettiğini değil kendi istediğini seçen, beğenmediğinde yeniden seçmeyen insanlardan oluşan bir yaşamı hedefleyen rejimdir. Bunun için de insan önce aklını özgürleştirmelidir. Akıllı olabilmek için bu şarttır. İnsanımız belli kalıpların içerisine hapsedilmemelidir.

Ünlü bilim adamı Einstein (Anştayn) şöyle der: *“Bilimi küçük bir grubun tekeline bırakmak, toplumun düşün gücünü zayıflatır, onu manevi yoksulluğa sürükler, sömürüye açık, kolayca kullanılabilir sürüye dönüştürür.”*

Bu sebeple bilimsel düşünce sadece bilim adamları ve üniversiteler için değil TÜM TOPLUM İÇİN gereklidir.

İşte size çarpıcı bir örnek: Susuzluk ve kuraklık nedeniyle ekinleri kuruyan insanların yağmur duasına çıkması mantıklı mı?

Dua etmek çok doğal ve insana huzur veren, rahatlatan bir şeydir elbette. Ama Allah insana akıl da vermiştir. Bu akıllı boşuna mı verdi?

Bilimsel düşüncüyü benimsemiş herkes kuraklığın, susuzluğun bir doğa olayı olduğunu, doğayı ve ormanlarımızı koruyarak, yeni ağaçlar dikerek kuraklığın önüne geçilebileceğini bilir. Önce tedbirini al, sonra yine dua et.

Oysa günümüzde yeşil alanlar bir bir yok edilip yabancı oteller, villalar, alışveriş merkezleri yapılıyor.

Yıllar önce Alanya'ya gittiğimizde bir manava yerli muzun neden azaldığını sor-

muştum. Bana, muz üreticilerinin tarlalarını verip otel yapımına sebep olduklarını ve oradan elde ettikleri gelirle yaşadıklarını söyledi.

İşte günümüzde yaşanan hem susuzluğun hem de üretimsizliğin nedenlerinden biri. Gün geçtikçe tarımın, üretimin azalması ve paradan para kazanılması. Bu doğru bir ekonomi mi?

Bir ülkede üretim olmazsa, sanayi durma noktasına gelmişse gelecekte bahsetmek mümkün mü?

Atatürk işte bu nedenlerle üretime ve sanayiye çok önem vermiştir. O'nun ünlü sözü *“Köylü milletin efendisidir.”* Bu söz çok anlamlı. Üretimin önemini de vurguluyor.

O Büyük Önder çok iyi biliyordu ki; bir ülkenin tam bağımsız olabilmesi için üretim ve sanayi geliştirilmeli, en önemlisi de kendi yağıyla kavrulması gerekliydi.

Osmanlı Devleti'nin sonunu hazırlayan neydi? Dış borçlar ve politik saygınlığını kaybetmesi...

Sonuç olarak günümüz sorunları; gittikçe bilimden uzaklaşan toplumumuz, ülke olarak teslimiyetçilik, dışa bağımlılık, büyüyen cari açığımız en önemlisi de üretimin ve sanayinin her geçen gün azalması, emperyalist ülkelerin tepemizdeki hükümranlığıdır.

Tren yokuş aşağı hızla ilerliyor. Hepimiz de o trendeyiz. Bize bir şey olmaz düşüncesi çok büyük yanılgıdır. Sonuç hepimizi etkiler. Vurdumduymazlığı bırakıp düşünmeye başlayalım. İran benzeri bir ülke haline dönüşmek istemiyorsak tek çıkar yol Atamızın bize çizdiği AYDINLIK YOL'dur. Kara bulutların dağılıp gökyüzünün açılması ve güneşin yeniden pırıl pırıl parlamasını dilerken, hepimize mutlu yarınlar, mutlu yıllar diliyorum.

ESKİ AĞIN DÜĞÜNLERİ

H. Edip OĞUZ

Çocukluğum, gençliğim, anılarımda
Bir başkaydı Ağın düğünleri
Salı ya da cuma günü başlardı
Çalgıyla, öğleden sonra yapıldı çağrı
Gırnata, keman, davul, cümbüşüyle
Gani Dayı, Turan Gezer, Çavuşuyla
Bu üçlü sembolüydü düğünlerin.
Birinci akşam ilgi az olsa da
Yüksek olurdu ikinci gün katılım
Geceleri lüks lambaları aydınlatırdı
Her mahallenin, köyün düğün alanını
Halaylar çekilir, türküler söylenir
Orta oyunları, çiftetellilerle
Bir güzeldi ki Ağın'da düğünler.
Renkli simalar vardı yöreye özel
Düğüne zevk veren, neşelendiren
Gani Dayı çaldımı Ağır havayı
Bar başında Hüseyin kahveci
Lingiroğlu Hüseyin, Muhlis İkinci
Çeksinler halayı siz seyreyleyin
Elde tir tir titrer mendiller
Davulun tokmağıyla bükülen beller
Bir sağa bir sola bükülen dizler
Ağır havanın ritmini izler
Büyük cevizde Bahattin Hoca
Tirinnamda Berber Feyzi bar başı
Dönmegil'in Osman Dayı Konyalım'da
Coşardı gönüller eski düğünlerde.
Bıçak oyununda Laloğlan oynar
Kollarını, göğüslerini paralasa da
Seyrine doyulmazdı figürlerinin.
Bir maya havası çalındığında
Mehmet Gündüz, Güzel Emmi
Süderekli Münür, İngüzekli Bedri
“İki bülbül figan eder bir güle
Yavri, layık mıdır ben ağlayam el güle...”
Derken, feryat ederdi gamlı bülbüller
Breh... breeeh... breeeeeh... diye.
Bazı kişilere özel havalar çalınırsa
Sahneye Deli Osman çıkar
Ençitili Tufan'da titrek kuşku bakışlar
Tufan'a hırlar, havlar ama ısırmazdı
Ne kadar bilse de Tufan sahneden kaçardı.
Turan Gezer kemanda usta
İndirirdi suya yanık havalarla davarı

Do telinde havlatır Karabaşı, Cumo'yu
Mi telinde meletirdi kara-mor koyunları.
Davulda Çavuş bir başka usta
İki tokmakla seslendirirdi tüm notaları
Hey gidi, Gani Dayı bir ekoldü
Ağın sevdalısı Ağınlılar dostu.
Her telden çalmaya başlar çalgılar
Bir nara duyulduğunda
Elinde meşaleyle başlamıştır
Uzun Süleyman'ın orta oyunu
Değirmenci olur, kızları vardır oyununda
Kaybeder aratır muhtara, korucuya
Bazen bir gezginciye oynar
Kendi düşünür kendi sergiler oyununu
Oyun, son gecenin son gösterisidir.
Gece sona ermekte iken
Mumlar yakılır tabaklarda
Güveyi oynatılır halaylarla
Gelin evinde kınalar yakılır gece
Yolculuğa hazırlanır gelin, arkadaşlarıncı.
Damlarda, bahçelerde beyaz örtülü
Ak yüzlü kadınlar, analar, bacılar
Düğünü izlerken ne de güzeldiler.
Son gün gelin almaya gider düğün alayı
Sesganeler yüklenir atlara
Gelin Ağlatma havası çalınır
“Atlar eyerlendi geldi kapıya
Kız çeyizin topla doldur terkiye
Şimdi kızlar başlar yanık türküye
Doldur pınar doldur ben gider oldum
Anamı babamı terk eder oldum.”
Bu deyişlere dayanır mı gelin yüreği
Ağlar analar, bacılar, komşular gelinle.
Sesganeler yüklenmiş yola hazırdır
Başlar Gelin Çıkarma havası
“Atladı geçti eşiği
Sufrada galdı gaşuğu
Şen babam evi şen olsun
Ben giderim haberiz olsun...”
Gelin ata bindirilir, yanında kardeşi
Dizilir yola sesganeli düğün alayı
Damat damda bekler gelini
Elinde çerez mendili saklı sağdıçla
Gelin kapı önüne gelmiştir atılır çerezler
Damdan iner güveyi, eşikte karşılar gelini
Sağdıç damadı ayırır gelinden
Düğün meydanına getirir
Tekrar güveyi oynatılır halayla
Dilenir mutluluklar, biz de kutlarız
Ağın'da ne güzeldi eski düğünlerimiz.

RAHMI’NİN HİKÂYESİ

Günerkan AYDOĞMUŞ

Harput’un kuzeyi sarp Munzur Dağları, doğusu ise Çapakçur yaylaları ve derin vadilerden oluşur. Güneyi halk türkülerine konu olan Mastar Dağı ve Hazarbaba Dağları ile çevrilidir. Batısında da Malatya ile Harput arasında bir yay çizen Fırat Nehri vardır. Harput’un bu coğrafi konumu onu asırlar boyu önemli bir merkez yapmış ve Osmanlı’ya bir iç kale durumuna getirmiştir. Bu topraklarda Selçuklu’dan bu yana nice olaylar cereyan etmiş, kayıtlara girmeyen sayısız tarihî belgeler kaybolup gitmiştir. Ama ondaki bu derin tarih kültürü yöre insanını her geçen gün biraz daha olgunlaştırıp, günümüze “Harputluk” ruhu olarak gelmiştir. Tarihin birçok sırlarını gizleyen bugünkü ören yeri, dünün kervan yollarının geçtiği, Çin’den, Bağdat’tan gelen tüccarların bir gece de olsa konakladığı önemli bir durak yerdir. Bugün ayakta zorla durabilen bu viran hanlar, kervansaraylar, camiler, türbeler üç devrin mührünü taşırlar. Bu koca belde Sultan Aziz döneminde çok hızlı bir şekilde ovaya inerek eski yerini terk etmiştir. Bugün Harput’u gezdiğinizde onun daha dün mağrur bir şehir olduğuna inanmazsanız. İçinizi bir hüznün kaplar! Orada soluduğunuz hava sizi bilinmeyen bir diyara götürür...

İster köylüsü isterse kentlisi olsun, bu yörede yaşayanların hepsi de Harputludur. Bu ruh sonradan Erzurum’da “DADAŞ”, Elazığ’da “GAKKOŞ” olmuştur. Ve Çubuk Beğ’le, Balak Gazi ile Fırat boylarına taşınan Asya Türkü’nün mertlik, yiğitlik ruhu halen ayakta dimdik durmaktadır. O, çoğu kez düşmanına bile şefkatle bakmış, kılıcının sertliğini ise hep sonraya bırakmıştır. Bugün gerek batıya, gerekse doğuya gidin mutlaka, ama mutlaka bir Harputluya rastlarsınız. Göreceksiniz ki onda ecdadımızın bütün izleri halen duruyor...

Harput’tan günümüze gelen hikâyelerin bir kısmı Osmanlı Tarihi’nin belgeleridir. Bunlar bazen acı olayların, bazen de kahramanlıkların destana dönüştüğü ibret sayfalarıdır.

Size burada anlatacağımız olay, Osmanlı’nın son döneminde Harput’ta geçmiştir. Bugün bu çevrede yaşayanlar ne Rahmi’yi, ne de onun hikâyesini bilirler. Geleceğe ışık tutar diye onu kaybolup gitmekten kurtarmayı bir görev saydık.

* * *

Yaz olsun kış olsun, güneş Harput’ta geç batar. Gün boyu süren alışverişlerin ardından bakır mangırlar, gümüş mecidyeler, kırmızı liralılar el örmesi keselere yerleştirilir. Sonra da dükkânların kepenkleri büyük bir gürültü ile kapanarak akşam ezanından önce evin yolu tutulur. Çok sayıda Ermeni esnafı bile bu geleneğe hep uymuştur.

O yaz Harput ve çevresinde bir sıtma salgını baş göstermişti. Halk sıtmadan yakasını bir türlü kurtaramıyordu. Tarih 1910’lu yıllardı. Özellikle ova köylerinde her evde bir ya da iki sıtmalı hasta mutlaka vardı! Kimi at arabaları ile, kimi de eşek ve atlarla Harput eteklerindeki hastanenin yolunu tutmuş hasta taşıyorlardı. Nedense Osmanlı’da tebabet hep Rum, Ermeni ve Yahudi elindeydi. İşte Harput’ta da koca hastanede bir tek Ermeni doktor vardı! Halk bunun adını “Mıstirik” koymuştu. Bu Ermeni doktorun bulunduğu hastane bu sıralar sıtmalı hastalarla dolup taşıyordu; ancak gelen bu hastaların bir tekinin bile iyileşerek evine döndüğü olmamıştı!.. Gelenlerin çoğu birkaç gün içinde ölüyorlardı. Hatta ayağıyla gelip sonra da ölen hastalar bile vardı. Bu durum bir süre devam etti. Bu hastanede o kadar insan öldü ki, bugün bu sayıyı bilen yok! Harputlu neden sonra bu işin sırrını çözdü! Meğer bu Ermeni doktor acımasız

bir “HINÇAK” Komitacısı imiş! Bunun üzerine yöredeki insanlar hastaneye hastalarını götürmez oldular. Halkın içindeki acılar giderek büyüdü ve bir kat daha arttı. Durumu Harput Paşası Nurettin Paşa’ya ilettiler. Paşa, Dr. Mıstirik’i derhal tutuklayarak gerekli cezayı vermek istedi ama çevresindeki zabıtlar, “Aman Paşam, bu çok yanlış olur! Tanzimat Fermanı’nı bilirsin, başımıza iş açarız!” diyerek onu bu işten vazgeçirdiler. Nurettin Paşa hidetlendirerek, “Ne yapalım yani, öyleyse bırakalım bu komitacı biraz daha mı Türk’ün canına kıysın!” dediğinde de, “Hayır Paşam, bunun elbet de bir kolayı var, biz İstanbul’a olanı biteni bir rapor halinde yazalım ve bekleyip görelim ki, İstanbul hükümeti buna ne diyecek!... İşte o zaman bize gelen cevaba göre hareket ederiz.” dediler.

En sonunda Nurettin Paşa’yı ikna ettiler. O gün Harput’ta görev yapan zabıtlar, Ermeni Komitacısı olan Dr. Mıstirik’in hastane olaylarını bir rapor halinde İstanbul’a yazdılar. Artık o günlerde Harput ve çevresinde Dr. Mıstirik konuşuluyordu. Kimi, “Ne olacak yani, adama bir şey mi yapacaklar... Görürsünüz bütün yaptıkları yanına kâr kalacak!” derken, kimi de, “İş İstanbul’a kalırsa bu adam daha çok Türk’ün canına kıyar!...” diyordu.

* * *

Bir yaz gecesi iki kişi Harput’un dar sokaklarından hızlı hızlı yürüyerek Ermeni mahallesine girdiler. El etek çekildiği için kimse kendilerini fark etmedi! Dr. Mıstirik’in evinin önüne geldiklerinde etrafı iyice kontrol ettiler. Bunlardan biri Zarfanlı Arabacı Mehmet, diğeri de Perçençli Rahmi idi. Yapacakları işi önceden çok iyi planladıklarından evin önündeki avlu damına bir solukta çıktılar. Oradan da bir yolunu bulup içeri daldılar. Evde kimse yoktu. Bütün odaları didik didik aramalarına rağmen doktoru bulamadılar. Dr. Mıstirik her nasılsa o gece eve gelmemişti. O sırada odalardan birinde bir para

kasası gözlerini ilişti!.. Bütün zorlamalarına rağmen kasayı açamadılar. İçinde bazı gizli evrakların da olabileceğini düşünen iki kafadar bu kasayı zorla dışarı çıkardılar! Yine geldikleri gibi dar sokakları geçip, Harput’un Ulukent’e doğru olan yüksek kayalarına çıktılar. Kayaların yüksek bir yerinden kasayı aşağıya atıverdiler. İki minare yüksekliğindeki bu dik kayalardan aşağıya doğru bırakılan kasa düşerken pek sesi duyulmadı! Perçençli Rahmi ve Arabacı Mehmet kayalardan aşağıya doğru süzülerek derenin dibine kadar inip kasayı aradılar. Etraf karanlık olduğundan kasayı bir türlü bulamadılar. Sabah geldikleri zaman ise sadece kasanın kapğını gördüler!..

* * *

Dr. Mıstirik devrisi günü evine gelir gelmez birilerinin eve girdiğini anladı! Artık Harput’ta canını pek güvende hissetmiyordu! Ona göre Harput’u terk etmenin zamanı çoktan gelmişti. Ama Harput neresi, İstanbul neresi!.. Yollara bu sıralar çok güvenilmiyordu. Oturup epeyce hesap kitap yaptı. Sonunda İstanbul hükümetine bir dilekçe yazmaya karar verdi. Dilekçesinde can güvenliğinin olmadığını belirterek korumayla Harput ve Malatya hudutlarının geçirilmesini istedi.

Artık Nurettin Paşa ve Dr. Mıstirik İstanbul’dan gelecek cevaba göre hareket edeceklerdi. Bu yüzden her iki taraf da İstanbul yolunu gözlemeye başladı. Aradan epey bir zaman geçti, fakat Dr. Mıstirik bu süre içerisinde ortalıkta hiç görünmedi. Bir gün Nurettin Paşa’ya İstanbul’dan bir yazı geldi. Paşa zarfı heyecanla açarak bir solukta okudu. Bir türlü inanamadı!.. Bir daha okudu. Yazıda, “Dr. Mıstirik’in can güvenliğinin sağlanarak Malatya Garnizonuna teslimi” istenmekteydi! Nurettin Paşa büyük bir hırsıyla, “Ben bu işi yapmam!...” dedi. Gel gör ki yine etrafındaki zabıtlar araya girdiler, “Olmaz Paşam, bu sizin için hiç de iyi olmaz!...” Nurettin Paşa oturduğu yerden kalktı, “Ne yani, şim-

di ben bu Hınçağı koruyacak mıyım?” dedi. Zabitler; “Başka çaremiz yok Paşam, ancak çok iyi bir koruma yapmadan yollayabiliriz!.. Ne olacaksa olsun bizi ilgilendirmez!” dediler. Bir süre sonra Nurettin Paşa’yı tekrar ikna ettiler. Durum Dr. Mıstirik’e iletildi. Gideceği günün kendilerine bildirilmesi istendi. Olay Harput’ta bomba tesiri yapmıştı. Halk konuyu yeniden konuşmaya başladı, “Ne olacaktı yani, bir şey mi yapacaklardı? Gördünüz mü, Gâvurun ettikleri yanına kâr kaldı! Olmaz böyle şey!..”

Bu tür laflar hemen hemen her evde konuşulur oldu. Nitekim bir gün, Dr. Mıstirik gideceği günü Nurettin Paşa’ya bir yazı ile bildirdi. Arası çok geçmeden Harput halkı onun gideceği günü derhal öğrendi. Zaten Harputlular bu olayı yakından takip ediyorlardı.

* * *

Akşam güneşi Perçenç’in dut ağaçlarını yalayarak kaybolurken, cami önüne toplanmış bir grup cemaat yine Dr. Mıstirik’i konuşuyordu. Devletin eli kanlı bir komitacı için bunu yapmaması gerektiğini söylüyorlardı. Rahmi de cami duvarının bir kenarına oturmuş konuşulanları dinliyordu. Bir süre sonra oturduğu yerden kalktı. Kulaklarında Veysel Efendi’nin, “Ahan Mıstirik yarın gidecekmiş, gidip yollamak lazım!..” sözleri yankılanıyordu. Eve geldiğinde ilk işi ahıra girmek oldu. Atın yemini ve suyunu verip odasına çıktı. Duvarda asılı duran martini alarak kontrol etti. Daha sonra dolaptan bir avuç mermi alıp cebine koydu. Babası, Rahmi’nin hareketlerinden iyice kuşkulandı. Belli etmeden her hareketini takip ediyordu.

Vakit gece yarısını geçmiş, Perçenç Köyü her zaman olduğu gibi derin bir sessizliğe bürünmüştü. Rahmi yerinden hafifçe doğruldu, pencereden dışarıdaki karanlığa doğru baktı, sonra da martini duvardan alarak merdivenlerden inip ahıra doğru yürüdü. Tam atın eyerini vuracaktı ki, babasının sesi ile irkildi, “Nedir oğul sendeki bu hal, nereye gidiyorsun?” Rah-

mi bir babasına, bir de ata baktı; tekrar atı eyerlemeye devam etti, “Sivrice’de arkadaşımın düğünü var, gitmem lâzım.” dedi. Babası, “Bu düğün işi değil oğul, bana doğruyu söyle?” dedi. Rahmi atı bir çırpıda eyerleyip, dışarı çekmeye başladı, “Baba düğüne gidiyorum, başka bir şey yok!..” dedi.

Perçenç Köyü’nün sessizliğe bürünen sokaklarında, atın ayak sesleri giderek kayboldu...

* * *

Rahmi Hanköyü’ne yaklaştığı zaman şafak sökmek üzereydi. Köyün alt tarafından geçerek Malatya yoluna doğru çıktı. Bir süre sonra etraf aydınlanmaya başlamıştı. Atı yoldan yüz metre kadar aşağıda bir ağacın dibine çekti. Yola yetmiş metre kadar uzaklıkta bir çalı kümesinin etrafında bir süre dolaştı. Kendisine çalıların içerisinde bir yer yaptı. Atın yanındaki ağaca astığı martini alarak tekrar çalıların içine girdi. Elindeki silahı ve mermileri kontrol etti. Ayrıca martini yüzüne alarak bir süre nişan talimi yaptı. Dönüp ata doğru baktı ve koşarak yanına gidip tekrar yerine döndü. Bu kez çalıların içine oturarak beklemeye başladı. Oturduğu yerden Harput görünmese bile, arada bir o tarafa doğru bakıyordu. Bir süre sonra sırtının ısındığını hissetti. Güneş ufuktan epeyce yükselmişti. İçinde en ufak bir heyecan ve korku yoktu. Gözünün önüne Arabacı Mehmet geldi. Belki de ona haber vermediğine iyi etmemişti. Böylesi bir işi yalnız yapması acaba daha mı uygundu? Kafasındaki bu düşünceleri çıkarıp attı. Tekrar dönüp ata baktı; sanki at sahibini merakla izliyor gibiydi! Vakit öğleye doğru yaklaşmıştı. Bu sefer, “Acaba yola çıkmaktan vaz mı geçtiler?” diye düşündü. Ama ne olursa olsun, akşama kadar bekleyecekti. Cebinden tütününü çıkarıp bir cigara sardı. O sırada yoldan geçen bir eşekli Harput’a doğru gidiyordu. Geçen eşeklinin kendisini görmediğini hissedince sevindi. Birden eşeklinin kaybolduğu noktaya gözü ilişti;

üç atlı kendisine doğru geliyordu. Heyecanlanmıştı!.. Atlılar giderek yaklaşıyorlardı. İkisinin asker olduğunu fark etti. Heyecandan elindeki silahı o kadar sıkımişti ki, elinin terlediğini gördü. Atlılardan ikisinin de omuzlarında silahı vardı. Öbürü ise bazen bu iki silahlının arasında, bazen de arkalarında kalıyordu. Evet, bu gelenler beklediği yolculardı! Hiç şüphesi kalmamıştı! Onlar da giderek Rahmi'ye yaklaşmışlardı. Rahmi martini yüzüne aldı ve tekrar nişan taktı. Menzile girene kadar askerlerin arasındaki sivil adamı nişanlayıp, takip etti. Tam hizasına gelmişlerdi ki, Rahmi'nin silahı üst üste dört el patladı!.. Askerler bir anda şaşırıldılar! Silah sesiyle birlikte atlar da ürkmüştü! Rahmi nişan aldığı adamın attan düştüğünü hayal meyal fark etti. Yerinden fırladığı gibi atına doğru koştu. Ata nasıl sıçradığını hatırlamadı bile. Her şey bir kaç dakika içinde olup bitmişti. Ardından iki el silah sesi duydu. Dönüp geriye baktığında askerlerin gelmediğini gördü. Zaten bir süre sonra da, bağ ve bahçelerin arasında kaybolup gitti... Haber o gün akşama kadar Harput ve çevresine yıldırım hızıyla yayıldı. Harput'da sanki bir bayram havası vardı.

Şehirde ve köylerde hep bu olay konuşuluyordu; "Doktor Mıstırık'ı vurmuşlar öyle mi?", "Ben Kesirik'ten geçerken duydum...", "Ne olacaktı yani, bu kadar yaptığı yanına kâr mı kalacaktı?", "Bunun böyle olacağı belliydi. O kadar Müslümanın kanı yerde mi kalır?"

Olayı Nurettin Paşa öğrenince derin bir nefes aldı! İlk defa o gece rahat bir uyku çekti. Dr. Mıstırık'ın cenazesini devrisi günü Ermeni kilişesine götürüp teslim ettiler. Ermeniler Dr. Mıstırık'e büyük bir cenaze töreni düzenlediler. O gün Harput'ta hiçbir Ermeni dükkânını açmamıştı. Dr. Mıstırık'ın cenazesi toprağa verildikten sonra o gece Ermeniler evlerin pencerelelerinden bir hayli silah sıktılar.

Olaylardan sonra Ermeni Komitacılar boş durmayıp, yoğun bir istihbarat çalışmasına gir-

diler. Çok geçmeden Rahmi'nin adı etrafta dolaşmaya başladı. Bir gün Nurettin Paşa'nın önüne Ermeni ileri gelenleri bir yazılı dilekçe koydular. Dilekçede, Dr. Mıstırık'ın katilinin Perçenç ahalisinden Rahmi diye bir gencin olduğu, bu şahsın ise halen Palu Beylerinden Haşım Bey'in yanında barındığı yazılıydı. Yani bu bir ihbar dilekçesi idi. Nurettin Paşa, "Ben durumu araştıracağım..." diyerek dilekçeyi vereneri başından savdı. Ermeniler, Paşa'nın bu işin üzerine gitmeyeceğini anladılar. Bunun üzerine işin peşini bırakmayarak Nurettin Paşa'yı İstanbul'a şikâyet ettiler.

Arası çok sürmeden Nurettin Paşa'nın tayin haberi geldi. Yerine gelen Paşa, Ermenilerin bu şikâyetini yeniden ele alarak Rahmi'yi Haşım Bey'in yanından tutuklayıp Harput'a getirdi. Onu birkaç gün içinde de yargılayıp Diyarbakır Hapishanesine yolladılar.

Rahmi, Diyarbakır'ın taş duvarlı zindanlarında uzun bir süre çile çekti. O'nun bu çilesi ancak Cumhuriyetle birlikte son buldu. Rahmi, Diyarbakır zindanından çıkıp köye geldiği zaman, anne ve babasının vefat ettiğini öğrendi. Geçen acı dolu yılları bir kenara koyup, çifte çubuğa sarıldı. Eş ve dostları bazen Rahmi'ye başından geçen olayları sorduklarında, Rahmi'nin yüzünde acı bir tebessüm belirir, bir süre dalıp gittikten sonra, "Sadece beni devletin katil yerine koymasına kahroldum!.. Ne anlatayım ki, bugün halen acaba iyi mi yaptım kötü mü diye düşünüyorum! .. Buna inanın bir türlü karar veremedim!.."

* * *

Evet, Rahmi bugün hayatta yok. Elazığ'ın Perçenç Köyü'ndeki mezarlıkta babasıyla birlikte yan yana yatıyor. Ondan geriye Perçençli'nin bile tam bilmediği, eksik ya da yanlış birkaç hikâye kalmış. Belki de bir süre sonra Rahmi'yi kendi köyünde de tanıyan kalmayacak... Biz bazı şeylerin bilinmesi için bu gerçek hikâyeyi çünkü Rahmilere, bugünkü ve doğacak nice Rahmilere saygıyla sunuyoruz...

ATATÜRK'ÜN TÜRKKUŞU OKULUNU AÇMASI

Behiç KÖKSAL

Okulumuz tatil olmuştu. Bir akşam yemekten sonra babam, anneme:

-Hatce... Pazar günü Behiç'i erken kaldır, hazırla. Onu Türkkuşu Meydanı'na götüreceğim. Atatürk, orada kurdurduğu motorlu Tayyarecilik Okulu'nun açılışını yapacak ve yapılacak hava gösterisini izleyecek. Behiç de tayyareye çok meraklı, hem de Atatürk'ü görür bir kez daha, dedi.

O kadar sevinmiştim ki anlatamam. Babam işine gider gitmez hemen takvime koştum. 7 Temmuz 1937, Cuma idi. Demek, babam pazar dediğine göre 9 Temmuz Pazar günü gidecektik.

Saatler geçmek bilmiyordu sanki. Cumartesi gecesi erken yattım ki, gece çabuk geçsin diye. Oysa bir uyandım ki her taraf karanlık. Acaba saat kaç? diye düşünürken, içerideki saat dördü vuruyordu.

Nihayet sabah oldu. Annem giydirdi beni, babamla çıktık evden. Ulus'taki Taşhan'a kadar yürüdük. Oradan otobüse binip tren istasyonuna geldik. Orada babamla trene bindik. Tren çok kalabalıktı. Yarım saatten fazla yol gittik. Babam:

-Oğlum, şimdi duracağımız yerde ineceğiz, sakın elimi bırakma, dedi.

Trenden inip, yürüdük çimenler arasında. Tek katlı bir binanın önüne doğru neredeyse koşarak gittik. Ortalık çok kalabalıktı. Atatürk'ün kurdelesini keseceği binanın önünde durduk.

- Baba ne bekliyoruz? diye sordum.

-Oğlum Atatürk gelecek, açılışı o yapacak.

Atatürk'ü bir kez daha görecektim ve bu üçüncü görüşüm olacaktı. Kısa bir süre sonra motosikletlerin sesi duyuldu. Atatürk geliyordu... Biraz zaman geçtikten sonra önce moto-

sikletler, sonra da Atatürk'ün arabası görüldü. Türkkuşu görevlileri hemen Ata'nın yanına koştular. Fabrikanın yakınında durmuştu. Kalabalıktan coşkulu bir alkış koptu. Atatürk kalabalığı selamlayarak, Tayyarecilik Okulu'nun fabrika kısmının kapısına doğru yürüdü. Zevat onu takip ediyordu. Fabrika kapısında hazırlanmış kurdele kesildi. Fabrika gezilerek ön kapısından hava alanına çıkıldı.

Orada Atatürk bir konuşma yaptı. Sonra uçuş kıyafeti giymiş Tayyarecilerin sıralanmış olduğu yerde onları selamladı, kendisi ve misafirleri için hazırlanan yere geçip oturdu. O gün, Atatürk'ün emriyle Rusya'ya gönderilip orada uçuş, paraşüt, planör uçuşu derisi ve kursu gören uçmanlar aldıkları dersleri sergileyeceklerdi. Sabiha Gökçen, Ali Yıldız, Sait Bayer diye uçucuların adları hoparlörlerden anons ediliyordu.

Çift kanatlı uçakların yanında beyaz tek kişilik uçaklar vardı ki kanatları güneş ışıklı kırmızı-beyaza boyalıydı. Babama, "Bu ne uçağı baba? dedim. Babam da, "Hoparlörden duydum, Ali Yıldız'ın planör uçağı... Akrobasi uçağıymış." diye cevapladı. Ne olduğunu anlamamıştım, herhalde görecektik.

Sonra benim sadece havada uçarken gördüğüm çift kanatlı uçaklara ikişer ikişer binecek olan Tayyareciler, önce Atalarına ve halka selam verdiler. Bir görevli, uçuşa hazırlanan uçakların pervanesini çeviriyordu. Sonra pilot oturduğu yerden pervaneye tam hareket veriyor, uçak yeşil çimlerin üstünde hareket ediyor ve süratlenerek yavaş yavaş yükseliyordu. 6 uçak bu şekilde gösteri uçuşu yapıp indiler.

Sonra 2 kanatlı motorlu bir uçağı özel bağ ile bağlanmış kanatları kırmızı güneşi anımsatan akrobasi uçağını gördüm. Yakınıımızdaki

hoparlörden, “Ali Yıldız az sonra motorsuz uçağı ile gösteri yapacak” anonsu duyulurken, planör, motorlu bir uçak tarafından uçurulmak üzere hazırlanıyordu. Pilotu Ali Yıldız'dı ve uçtular... Herkesin gözü gökyüzünde, 2 uçak yükseklerde ve planör bağlı olduğu uçağı takip ediyordu. Bir ara hoparlörden bir ses daha yükseldi. “Şu anda bağlı olduğu uçak planörümüzü serbest bıraktı. Ali Yıldız akrobasi hareketlerine başlıyor.” O andan itibaren o motorsuz uçak yürekleri ağza getiren gösterilerine başladı. Döne döne meydana iniyor, herkes korku içinde bağırsıyor, ama uçak motorlu uçak gibi ısıklar çalarak aynı şekilde yükseliyordu. Ali Yıldız, çılgınca alkışlar arasında yarım saatten fazla planörle gösteri uçuşu yaptıktan sonra yere indi.

Sonra dört tayyare, dört paraşütçü için tekrar yükseldi. Tayyarelerimiz alan üzerine gelince önce paraşütçülerin iki öğretmeni, sonra da Türkkuşunun iki paraşütçüsü atlayacaktı. Başımız göklerde... Tayyarelerimiz üstümüze gelince, oturdukları yerden kanatlara çıkan bembeyaz giyinmiş iki paraşütçü arka arkaya atladı. Bu gösteriler hiç ara verilmeden öğlene kadar devam etti.

Atatürk'ün bulunduğu yerden gelen alkışlar ise hiç dinmedi. En son, Atatürk'ün manevi kızı Sabiha Gökçen uçuş kıyafeti ile uçağın yanında belirdi. Atatürk yerinden kalkıp onun yanına gitti. O da Atatürk'ün elini öptükten sonra uçağı bindi ve gökyüzüne doğru havalandı. Hem de akrobatik hareketler yaparak...

O pazar günü; hem Atatürk'ü görmekten hem de Türk çocuğı olmaktan göğsüm gururla doldu. Tören bitiminde Atatürk'ü alkışlarla uğurladık. Babamın elini tuttum ve evimize geri döndük.

O gün gördüklerimi ve yaşadıklarımı anneye anlatmam hiç bitmedi. Bu tatlı anımı, Ağın Düşün ve Sanat Dergisi okurları olan değerli hemşerilerimle paylaşmadan da edemedim.

YILBAŞI

Hüseyin KABASAKAL

Gökkuşağı gibi renkli,
Kararsız, vefasız kuşlar.
Uçup giderler kafeslerden,
Haber vermezler sahiplerine.

Gönülde aldanmanın,
Birikir acı tortusu.
Uğraş, kazan, kaybet,
Hepsi boş, hepsi hayal.

Bir korku, filizlenir içimizde,
Şuurla beraber.
Sarı, bulanık, bulaşık bir korku,
Kıpırdanır zaman zaman.

Konaksız, duraksız kervanda,
Ayaklarındaki çarık,
Omuzundaki heybe, elindeki sopa bile
Senden ömürlüdür.

Yenilgili cenkleşmenin,
“Havva” ile başlayan komedisi
Tekrarlanır aralıksız
Ömrün oynak perdesinde.

Hayat, bir damla, mazi denizinde
İstikbal, meçhulün
Yarın, öbürgün,
Belki var, belki yoksun.

Dedelerin de geçtiler,
Tek taraflı bu köprüden.
Aynı şevk, aynı hevesle,
Yüzlerce “Yılbaşı” böyle.

Kavuştuğum her “Yılbaşı”nda,
Gökkuşağı gibi renkli, kararsız
O, vefasız, hain kuşlar,
Uçup gitmişlerdir kafeslerden.

Biz de onların ardından,
Toplanır bayram yaparız.
Elde kalan birkaç tüyden,
Teselli bekleriz, oyalanırız.

3 Ocak 1961

ATATÜRK VE LAİKLİK

Şevki GÜLER

Ülkemizin dünya atlasındaki yeri, doğal zenginlikleri ve güzellikleri, tarih ve kültür zenginliği nedeniyle asırlar boyu birçok devletin ilgisini çekmiş ve bazıları güzel yurdumuza sahip olmak için maceralara da girişmişlerdir. Anadolu'nun Türk yurdu olduğundan beri bu kötü emellerinden vazgeçmeyen bu devletler her saldırıda büyük yenilgiye uğramalarına, her saldırının toplumlara büyük acılar vermesine karşın hâlâ ders almamış gözükmektedirler.

Ayrıca din ve devlet işlerini birbirinden ayıran demokratik, laik ve sosyal bir hukuk devleti anlayışıyla kurulan Cumhuriyet yönetimi Türkiye'nin, bir yandan çağdaş dünya ülkeleri yanında yer almasını sağlarken, diğer yandan çevremizde hâlâ teokratik sistemler ve diktatörlüklerle yönetilen ülkelerin yönetenlerini; kendi çıkarlarının tehlikeye düşmesiyle Türkiye Cumhuriyetine karşı tavır almaya, her ne pahasına olursa olsun Türkiye Cumhuriyetini yıpratmaya ve yıkmaya yöneltmiştir.

Böylece ülkemizin gerek doğal zenginlikleri ile tarih ve kültür zenginliğini, gerek jeopolitik konumunu gerekse sosyal ekonomik gelişimi ile siyasal yapısının gelişimini kısıkanlar bugün güçbirliği yapmışlardır.

Bugünün güçlü Türkiye Cumhuriyetini askeri bir hareketle elde edemeyeceklerini anlayan düşmanlarımız, başka yöntemlerle; ulusal birliği zayıflatmak, ekonomik çöküntüye sürüklemek ve yönetimi zaafa uğratarak emellerine kavuşmak sevdasına düşmüşlerdir.

Bunun için yüzyılların bize mirası olan zengin kültür mozayigini ve dini araç olarak kullanmaya yönelmişlerdir.

Bu ülkede yüzyıllar boyunca beraber yaşamış, beraber ağlamış, beraber gülmüş, ülkeyi kurtarmak için yan yana, omuz omuza düşmanlar

beraber savaşmış insanlarımızı bugün etnik ve dini inanç ayrımcılığına itmektedirler.

Bilindiği gibi yirmi beş yılı aşkın bir süredir, etnik ayrımcılığı körükleyen terörle mücadele etmekteyiz. Aynı zamanda önceleri gizliden gizliye şimdilerde ise açıkça dini inançları istismar ederek terör yaratmak isteyenler kendilerini göstermeye başladılar. İkisi de masum insanları çeşitli yöntemlerle kandırarak terör batağına sürüklemektedirler.

Yıkıcı faaliyetleri örgütleyen kişilerin ve devletlerin bölmek istedikleri ülkelerde başarıya ulaşmak için o ülkenin toplumsal değerlerini hedef seçtikleri açıktır.

Bunlar bizim ülkemizde Türkiye Cumhuriyeti ile özdeşleşmiş olan yüce ATATÜRK'ü ve O'nun ilkelerini hedef seçmişlerdir.

Yüce ATATÜRK'ün, Türk toplumunu çağdaşlığa taşımak, ümmet toplum anlayışından ulus toplum anlayışına kavuşturmak için akılcı ilkeler üzerine kurduğu Türkiye Cumhuriyeti'nin Anayasadaki değiştirilmeyecek maddelerinden 2. maddede yer alan "Laiklik" ilkesinin anlamı çarpıtılarak, yanlış yorumlanarak ATA'yı karalamaya çalışmaktadırlar.

Geniş açıklamalara geçmeden 'Laik' kelimesi ve 'Laiklik' kavramı üzerinde biraz duralım. Laik kelimesi Fransızca'da (Laic-Laique) "Din kurumlarından ve din adamlarından emir almayan insan ve laiklik de özünde din alanı ile dünya ve kamu işleri alanının birbirinden ayrılması, birbirine karışmamaları" anlamına gelir. Türkçede, "Din işlerini dünya işlerine karıştırmamak, devlet işlerini dinden ayrı tutmak" biçiminde tanımlanmaktadır.

Laik anlayış ve laiklik kavramı, bir ihtiyaçtan kaynaklanmış ve insanlığın çok uzun bir kültürel gelişimi sonucudur. Batıda rönesans ve

aydınlanma çağının akılcı düşüncesinden kaynaklanmış ve din çıkarıcılarının bireyler üzerinde baskılarını kırarak dinin gerçek yerini almasını uzun ve çetin mücadeleler sonucu sağlamıştır.

Eski Türk devletleriyle Osmanlı döneminde laik düşünce ve vicdan özgürlüğü hareketinin birtakım belirtilerine rastlanmaktadır.

Yüce ATATÜRK'ün yüksek dehası ve ileri görüşlülüğü ile çok kısa süre içinde hukuk, sosyal-ekonomik yapı, eğitim ve diğer tüm kurumları ile modern ve laik düzene geçen Türkiye Cumhuriyeti'nde laiklik kavramı gerçek anlamını bulmuştur.

“Din, bir vicdan meselesidir. Herkes vicdanının emrine uymakta serbesttir. Biz dine saygı gösteririz. Düşünüşe ve düşünceye muhalif değiliz. Biz sadece din işlerini, millet ve devlet işleriyle karıştırmamaya çalışıyoruz. Kaste ve fiile dayanan taassupkâr hareketlerden sakınıyoruz. Gericilere asla fırsat vermeyeceğiz.” sözleriyle, o yüce insan laiklik ilkesinin gerçek anlamını dile getirmektedir.

Dinler tarihini incelediğimizde, dini kullanarak politik çıkar ve/veya maddi kazanç sağlamak isteyenlerin her dinde var olduğunu görürüz. Bunlar toplumların din duygularını istismar ederek toplumları sömürmekte ve dinleri yozlaştırmaktadırlar. Yine bunlar toplumun aydınlanmasını, gerçekleri öğrenmesini engelleyerek gerçek din ilkelerinden uzaklaşılmasına ve ilkel bir yaşam anlayışına toplumları mahkûm etmektedirler.

Osmanlı Devleti döneminde dinin devlet işlerine karıştırılmasıyla ortaya çıkan olumsuz bir iki durumu görüşünüze sunuyorum.

1831 yılında veba gibi çok korkunç ve o gün için tedavisi zor olan bir hastalık Türkiye'nin sınırlarına dayanmıştır. Hükümet bu salgın hastalığa karşı halkı korumak için limanlarımıza giren gemilerin karantina altına alınmasına karar verir. Fakat tutucular; “Bu bir bid'attır; karanti-

na denilen şey Frenk adetidir. Ehl-i İslam dininde buna riayet caiz değildir.” diye baş kaldırır-lar. Devlet; sağlık, akıl, şeriat yollarının hepsine başvurduğu halde bu grubu ikna edememiş ve 7 yıl karantina uygulanamamıştır.

Yine fetva alınamadığı için matbaa yurdu-muza icadından 300 yıl sonra girebilmiştir.

Eski devlet arşivleri bunlara benzer olaylar-la doludur. ATATÜRK'ün Türkiye Cumhuriyeti'nin temelini laik düzenle atmakla nelere set çektiğini bugün daha iyi anlıyoruz.

ATATÜRK, dine ve gerçek dindara karşı değildi. O, dini çıkarı uğruna kullananlara karşıydı. Dini istismar edenleri ortadan kaldırarak İslamın gerçek yerini bulmasını istiyordu. O'nun şu sözleri bunun en açık ifadesidir: *“Biz-i yanlış yola sevk eden habisler, biliniz ki çok kere din perdesine bürünmüşlerdir. Saf ve temiz halkımızı hep şeriat sözleri ile aldata gelmişlerdir. Tarihimizi okuyunuz, dinleyiniz, görürsünüz ki, milleti mahfeden, esir eden, yıpratın kötülükler hep din kılığı altında küfür ve alçaklıktan gelmiştir. Onlar her hayırlı davranışı dinle karşılarlar, halbuki hamdolsun hepimiz Müslümanız, hepimiz dindarız, artık bizim dinin gereklerini, dinin yasalarını öğrenmek için şundan bundan derse ve akıl hocalığına ihtiyacımız yoktur. Analarımızın babalarımızın kucaklarında verdikleri dersler bile bizim dinimizin esaslarını anlatmaya kâfidir. Bilhassa bizim dinimiz için herkesin elinde bir ölçü vardır. Bu ölçü ile hangi şeyin dine uygun olup olmadığını kolayca takdir edebilirsiniz. Hangi şey ki akla, mantığa, ulusun yararına, İslamlığın yararına uygunsa, hiç kimseye sormayın, o şey dindir. Eğer bizim dinimiz akla, mantığa uygun bir din olmasaydı, kusursuz olmazdı, dinlerin sonuncusu olmazdı.”*

Kurtuluş Savaşı'nın hemen sonrasında İstanbul'da Halife Abdülmecit Efendi'nin bazı davranışları nedeniyle TBMM'ne gölge düşüre-

bilecek kasıtlı hareketlerden ATATÜRK, endişelerini şöyle açıklamaktadır.

“Asırlar boyunca ve bugün de kavimlerin cahil ve taassubundan faydalanarak binbir türlü siyasi ve şahsi menfaat temini için dini alet ve vasıta olarak kullanmak teşebbüsünde bulunanların iç ve dışta varlığı yüzünden bu zeminde olanları söylemekten kendimizi alamıyoruz. Beşeriyette din hakkında bilgi ve duygular her türlü hurafelerden tecerrüt ederek hakiki ilim nuru ile temizleninceye kadar din oyunu aktörlerine her yerde tesadüf olunacaktır.”

Yüce ATATÜRK’ün laik Türkiye Cumhuriyeti Devleti, laik hukuku ve laik eğitim sistemiyle neyi vurgulamak istediğini, yine O’nun söylevleri ve tutumlarını inceleyerek görmemiz mümkün olacaktır. Böylelikle ATATÜRK döneminden sonra kişisel veya yanlı yorum ve açıklamalarla saptırılarak kavram kargaşasına itilen laikliğin tanımına daha gerçekçi bir yaklaşım getirmiş oluruz.

Ulu Önder ATATÜRK, sahte dindarlığı, din bezirganlarına karşı ulusunu uyanık tutmak için birçok konuşmalar yapmış, tehlike ve tehditleri işaret etmiştir. Ayrıca ATATÜRK’ün din hakkındaki görüşleri açık, kesin ve nettir. O, şöyle diyor;

“İnanıp bağlanmakla mutlu olduğumuz İslam dinini, yüzyıllardan beri alışageldiği gibi bir siyaset aracı haline düşmekten kurtarıp yüceltmenin pek gerekli olduğu gerçeğini görüyor ve biliyoruz. Kutsal ve Tanrısal olan inançlarımızı ve vicdan işlerimizi, karışık ve değişik olup her türlü çıkarlarla hırsların kıpırdanışlarından bir an önce ve kesinlikle kurtarmak, ulusun bu dünyada olduğu gibi öteki dünyada da mutluluğunun gerektirdiği bir sorumluluktur; ancak böylelikle İslam dininin yüceliği belirmiş olur.”

ATATÜRK gerçek ve yalın bir dindar kişi ile çıkarıcı ve yobaz farkını çok iyi değerlendiriyordu. O; laiklikle dinin, din duygusu ile inanç ve ibadet alanının zedelenmeyeceğini aksine manevi bakımdan yücelik kazanacağını iyi biliyordu. Bunu şu sözlerinden açıkça anlıyoruz.

“Laiklik prensibinde ısrar ediyoruz. Çünkü, milli iradenin, insanlığa mâl olmuş değerlerin belki de en mukaddesi (kutsal) olan din hürriyeti (özgürlüğü) ancak laiklik prensibine bağlanmakla korunabilir.”

Düşünce ve inanç özgürlüğü demek olan laiklik ilkesi, ATATÜRK’ün dünya görüşünün en önemli ögesi ve bütünüyle ATATÜRK devriminin genel karakterini belirleyen özelliğidir. İnanç ve düşünce farklılığının dünya işlerinde dayanışma ve işbirliğini engellememesi ortamı demek olan laikliğin, bu niteliği ile demokratik bir toplumsal ve siyasal düzenin de vazgeçilmez gereği olduğuna ilişkin sözleri şöyledir:

“Efendiler ve ey millet, iyi biliniz ki Türkiye Cumhuriyeti şeyhler, dervişler, müritler ve meczuplar ülkesi olamaz. En gerçek, en doğru tarikat (yol) uygarlık tarikatıdır. Uygarlığın emir ve gereklerini yapmak, insan olmak için yeterlidir.”

Yüce ATATÜRK’ün en büyük arzusu Türkiye Cumhuriyeti’nin ve Türk toplumunun, her alanda dünyanın en uygar toplumu olmasıdır. Bunu her sözünde, her davranışında hissettirmiş ve bunu tüm gelecek nesillerden istemiştir.

“Bugün ilmin, fennin bütün şumulu ile uygarlığın göz kamaştırıcı ışığı karşısında filan ve falan şeyhin irşadiyle maddi ve manevi mutluluğu arayacak kadar ilkel insanların Türkiye uygar topluluğunda var olabileceğini asla kabul etmiyorum.” diyerek, Türk toplumunun uygarlık yolunda hızlı adımlarla koşmasını hep gerçeğe koşmasını istemiştir.

KAYNAKÇA:

Atatürkçülük, Genelkurmay Başkanlığı, 3 cilt.
Tek Adam, Şevket Süreyya Aydemir, 3 cilt.

SU GÖZENEĞİ

Mehmet SELÇUK

Genellikle hep ciddi konular aklıma gelmiş olacak ki; bugüne dek küresel ısınma, çevre kirliliği, çevre düzeni, Irak savaşı vb. mevzular hakkında Dergimize yazıp çizmeye, dağarcığımdaki bilgilerimi, görüşlerimi sizlere yansıtmaya çalıştım. Bu seferse, diğerlerinden farklı bir konuya eğilerek çocukluk, gençlik dönemlerinden esintiler getiren değişik bir konuda yazmaya karar verdim. Bu anımı kaleme alırken de değerli hemşerimiz Adnan Binyazar'ın "Masalını Yitiren Dev" adlı kitabından esinlendiğimi belirterek, kendisine sevgi ve saygılarımı sunuyorum.

Resmi kayıtlar 22 Ocak 1950 tarihinde doğduğumu gösteriyor. Halbuki cevizler indirildiği vakit doğduğumu; genellikle asker elbisesi giyen, içi dışı, özü sözü bir olan, hiç kimseye en ufak bir kötülüğü dokunmayan ve tüm Ağın yöresinde tanınan rahmetli Şirin Bibim söylerdi. Bunlardan hangisi doğrudur bilmiyorum. Neredeyse 60 yaşına merdiven dayamış durumdayım. Bu 59 yıllık zaman dilimi içerisinde başımdan neler geçti neler!.. 1960-61 öğretim yılında Andiri İlkokulu'ndan, 1963-64 öğretim yılında Ağın Ortaokulu'ndan ve 1969-70 öğretim yılında da Ankara Yenışehir Sağlık Koleji'nden mezun oldum.

27 Temmuz 1970'de Amasya Sağlık ve Sosyal Yardım Müdürlüğü'nde ilk göreve başlama, 1971 Mart Askeri Muhtırası ile İstanbul'a tayin, daha sonra yüksek tahsilimi tamamlama ve kısa dönem askerlik... Memuriyette 39. yıl, dile kolay.

Çocukluğumdaki yoksulluğumu daha dünmüş gibi hatırlıyorum. 14-15 yaşlarında bir çocuktum ve Andiri'nin baş ırgatlarındandım. Ağın'da, Andiri'de birisinin bağı mı kazılacak bir işi mi görülecek, hemen beni çağırırlardı.

Bir gün Akpınar suyunu araziye taşıyan su kanallarının bir yerindeki gözeneğe taş düşmüş ve suyun akışını engellemiş. Bu arada, okurlarımızın bilgilendirilmesi açısından gözeneğin ne olduğunu açıklamakta yarar görüyorum. Su gözeneğini; suyun yeryüzüne çıkarılması sırasında kazılan ve insanın güçlülük, genellikle de sürünerek ilerleyebildiği dar bir tünel olarak tanımlayabiliriz. Rahmetli Ejderoğlu Mustafa Abi (Uzunoğlu) beni evden çağırarak, bu taşı çıkarmamı

söyledi. Ben, hiç düşünmeden gözeneğe girdim. Suyun akışını engelleyen taşı önüme alarak, suyun ve çamurların içinde sürünerek bin bir güçlülükle taşla birlikte gözenekten çıktım. Ve bu hizmetimin karşılığında Mustafa Abi bana 25 kuruş vermişti.

Olayı duyan tüm mahalleli, "Bu çocuğu buradan geçirdin. Gözenek çökseydi, bu çocuk altında kalırdı, ne olurdu?" diye epeyce söylendiler. Rahmetli hiç umursamadı, hiç aldırış etmedi bile. Şimdi çoğu yaşamıyorlar. Bu olaya en çok Turan Taşar Abimiz çok kızmıştı. Rahmetli annem de olayı duyunca çok üzülmüş, gözyaşlarını dökmüş ve, "Yokluğun gözü kör ola..." demişti. Annem uzun yıllar önce öldü. Anne acısını çeken bilir!

Andiri arazisinin yüzde seksenini sulayan Akpınar suyu, irili ufaklı gözeneklerden çıkmaktaydı. Yukarıda anlattığım olay da; Ejdergil ile Yahyagil'in bağ arasında yer alan yaklaşık 10 metre uzunluğundaki en uzun su gözeneğinde yaşanmıştı. Akpınar suyu bu gözeneklerden geçerek arazilere ulaşırdı. Sözü ettiğim bu su, şimdi Akpınar deresine boşa akmaktadır. Düşünüyorum da o su gözeneğinden nasıl geçmişim? O anlar aklıma geldiğinde, bugün bile tüylerim diken diken oluyor ve yaşamın tesadüften başka bir şey olmadığını düşünüyorum.

Ankara'da öğrenci iken de yaz tatillerinde devamlı olarak inşaat ameleliğine giderdim. Ağın ve Andiri'nin dışında çevre köylerde de artık aranan bir amele olmuştum. Amelelikte saat sınırı yoktu. Yani şimdiki gibi değildi o zamanki çalışma şartları. Sabah güneşi doğmadan başlar, akşam davar, sığır dönene kadar çalışırdınız. İnşaat yevmiyesi ise 5 lira ile 10 lira arasında değişirdi. İbogil'in Esat Dayının oğlu Ahmet Türkmen, Hasan Halit, Sıtkı Emi, Nevzat Karaman Abi yanlarında çalıştığım inşaat ustaları idiler. Bunlardan Ahmet Türkmen çok yaman, pratik ve hızlı çalışan bir usta idi. Onun ustalığına dayanmak çok zordu. İnsanı Kamalak Keklik gibi yapardı. Taş ver, çamur ver, altına ver, üstüne ver... Herhangi bir aksama yaptığınız an fırçayı yerdiniz.

Bu sayıda bu kadar... Başka bir zaman, başka bir su gözeneğinde buluşmak üzere Ağın'a ve tüm Ağınlılara kucak dolusu selam ve sevgiler.

“SEVGİ”NİN GÜCÜ

Hikmet ŞENER

Cümle öğretimi metodu ile okuma-yazma öğretiminin son kez uygulandığı 2004-2005 öğretim yılı, Kasım ayının ortalarıydı. Cümleler kelimelere, kelimeler hecelere bölünüyor, elde edilen yeni sözcük ve hecelere yeni metinler oluşturuluyordu. Bir yandan okunuyor, bir yandan da yazma ile ilgili temel beceri ve alışkanlıklar öğrencilere kazandırılıyordu. Öğrenciler genel olarak bu süreci iyi intibak etmiş, zevkli bir çalışma süreci yakalamıştık.

Elbette bütün öğrenciler aynı seviyede kavrayamıyor, aynı güzellikte yazamıyordu. Hele aralarında “Efe” adında bir öğrencim vardı ki, zeki olmasına çok zekiydi ama bir türlü yazmayı sevmemişti. Çantasını, sırasını, defter, kalem ve diğer eşyalarını düzenli kullanmada büyük sorun yaşıyor, verilen fişleri, eşyalarını yerlerden toplayıp çantasına koyuyorduk.

Teneffüslerde sürekli arkadaşlarını üzecek davranışlarda bulunur, kontrolsüz davranışlarıyla kendisine ve çevresine zarar verir, ele avuca sığmayan yaramaz mı yaramazdı. Ama asla arkadaşları tarafından seilmeyen ve dışlanan bir çocuk değildi. Derslere karşı ilgisiz görünmesine karşın sorulan sorulara herkesten farklı cevaplar verir, olağan dışı bir durum karşısında herkesten farklı tavrı alır ve farklı tepkiler gösterirdi.

Bir gün tahtaya yazdığım bir metni bütün sınıf istekli bir şekilde yazarken, Efe yine başka şeylerle meşguldü. Efe’ye, “Bak Efe, sen de düzgün bir yazı ile tahtadaki metni arkadaşlarınla birlikte bitirirsen sana istediğin oyuncağı alacağım.” dedim. Efe, “Tamam öğretmenim,” dedi. Ancak ders bitiminde yine bir satırdan fazla yazmadığını gördüm ve benim için sürpriz olmadığından fazla üzerinde durmayıp zamana bıraktım.

Aradan iki-üç gün geçmişti. Yine bir cümle çözümlemesi sonucu sınıfça oluşturduğumuz metni tahtaya yazıp, öğrencilerin defterlerine yazma-

larını istemiştik. Herkes harıl harıl çalışıyor, bitiren getirip göstererek yıldız, aferin vb. ödülle yerine oturuyordu. Bir ara Efe’ye göz attım, arkaya yakın bir sırada tek oturuyordu. Sessiz, çok dikkatli bir şekilde defterini açmış yazıyordu.

Bir müddet sonra, “Öğretmenim, hani bana söz vermiştiniz. Ben de güzel yazıp zamanında bitirirsem bana istediğim oyuncağı alacaktınız.” dedi Efe. Ben hayretler içinde, “Doğru Efe, ama ben o sözü üç gün öncesi için söylemiştim.” diyerek yanına gittim. Hakikaten çok düzgün bir yazıyla yazıp zamanında bitirmişti.

Yanına oturdum. Elimi omzuna koydum. “Aferin Efe. Madem sen bu kadar güzel yazdın, zamanında da bitirdin. Benim de sözüm söz. Söyle bana; neyi, hangi oyuncağı istiyorsan alacağım.” dedim.

Bunun üzerine Efe başını defterden kaldırıp yüzünü bana döndü, buğulu gözleriyle gözlerimin içine öyle sıcak baktı ki!.. Ve, “Öğretmenim ben hiçbir şey istemiyorum. Beni sevin yeter.” dedi. O an, duygunun ve öğretmen-öğrenci arasındaki iletişimin zirveye çıktığı andı. Çok duygulandım. Benim de gözlerim doldu ve “sevgi”nin gücünü bir kez daha anladım.

Genç meslektaşlarıma benim de âcizane tavsiyem; sadece eğitim öğretimde değil, yaşamın her alanında, sorunların çözümünde, başarıyı yakalamada, sevgi anahtarını kullanmayı asla ihmal etmemeliler.

Şiddet, baskı, korkutma ve sindirmeye dayalı bir eğitim anlayışının, geleceğimizin teminatı olarak gördüğümüz yavrularımızı nasıl derinden yaraladığını, kişiliklerinin gelişiminde tamiri mümkün olmayan ne büyük hasarlar meydana getirdiğini biliyoruz. Sevgi ile yaklaşıldığında çözülemeyecek sorun, aşılamayacak zorluk olamaz.

“Tatlı dil yılanı deliğinden çıkarır” diye ne güzel belirtmiş konunun önemini atalarımız.

ÖREN AKŞAMLARI VE OSMAN GÜLER

Talip APAYDIN

Burhaniye'nin Ören semtinde "Sunar" adı ile kurduğumuz ve üyesi olduğumuz yazlık yapı kooperatifi kaç yıldır yaşamını sürdürüyor? Otuz yılı aştı öyle ya? Ama eski dostların komşuların çoğunu yitirdik. Şimdi artık daha sessiz, daha sönük...

İlk on yıllar tadına doyumaz yazlar geçirdik burada. Çok değerli arkadaşlarımız ve komşularımız vardı. Zaten bir aydınlar, sanatçılar sitesi olarak kurulmuştu. Fakir Baykurt, Abdullah Baştürk, Hüsamettin Bozok, Ruhi Su, Bahri Savcı, Özdemir Nutku, Asım Bezirci, İlhami Soysal, Alb. Ali Atlı, Osman Güler, Nafiz Şentürk, Fikret Can, Güney Özcebe, Tahsin Saraç, Nurer Uğurlu, Av. Turgut İnan, Aziz Nesin, Salah Bırsel, M. Ali Şengül, Atalay Yörükoğlu... Daha kimler kimler! Sonradan katılan ünlü avukat Halit Çelenk, gazeteci Sami Karaören. Milli Birlikçilerden Muzaffer Karan, Kâmil Karavelioğlu, yakın komşumuz Sami Küçük... Adları sayarken gözlerim doldu. Son yıllarda çoğunu yitirdik! Bazıları ağır hasta. Sunar sitesinin içi boşalmış gibi. Hüzün doldu içime.

Yaz boyunca sahilde kumsalda, akşam üstleri koridorlarda, çay bahçemizde, tadına doyumaz söyleşiler, tavla partileri, bol fıkralı kahkahalı öyküler... Ağın Osman Güler dostumuzun ta köyünden getirdiği anılar... Bir halk bilgesiydi Osman Güler. Onca öğrenimi, öğretmenliği ve okul yöneticiliği yılları, halktan getirdiği kültürü silememişti. Bence en sevimli yanı buydu. Anlattığı fıkralar, söylediği espriler bizi alır Ağın yörelerine götürürdü. Halk kokardı her söylediği.

Akşam üstleri balkonda çaylarımızı içerken, tavla oynarken, dostların yaptığı şakalar, ince espriler, zengin tavla edebiyatı, ikide bir durup anlatılan anılar... Nerde kaldı şimdi? Geçip gitti o yıllar. Fazla yaşamak bir yerde hüzün veriyor insana. Yalnızlık acısı çöküyor üstüme. Hep eski günleri anıyorum. Belki yaşlılık hastalığı bu.

Şimdilerde Ören gene boş değil elbet. Yazları çocuklar, torunlar geliyor. Bazılarını tanıyamıyorum bile. Hele çocuklar, her yıl değişiyorlar. Geçen yıl

küçücük çocukken bu yıl genç kız olmuş, genç delikanlı olmuş. Gülümseyerek selam veriyorlar, şaşıp kalıyorum, kimdi bu? Sormak da olmuyor. Ben de gülümsüyorum ama aslında kendi halime gülüyorum. Karşı gelinmez sessiz değişime şaşıyorum.

Önümüz deniz. Ötede şair Homer'in "bin pınarlı İda dağı" dediği Kaz dağları. Üstümüzde hergün değişen renkli bir gökyüzü. Oksijeni bol, dinlendirici bir hava. Ah bir de dostlar eksik olmasa. Herkes kendi kişiliği ile aramıza katılsa... Yukarda adlarını andığım arkadaşların eşleri, kimisi öğretmen, çoğu öğrenimli aydın bayanlar. Bazen topluca, bazen kendi aralarında çay sohbetleri yaparlar. Kahkahaları ta uzaklardan duyulur. Onları anmadan Ören'in ne tadı kalırki?..

Böyleydi Ören yaz aylarında eskiden. Bütün kış yazın gelmesini, dostlarla buluşmayı özledik. Geçen gün dostumuz Halit Çelenk telefon etti. Ağustos girdi girecek, hâlâ Ankara'da. Hasta gelmiyor. "Ören'i çok özlüyorum, ah o serin deniz havası. Püfür püfür esen rüzgâr" diye içini çekiyor. Söylenmiyor ki, "Ören o eski Ören değil, Ören yalnızlaştı. Eski neşeli günlerimiz yok artık..." Belki bizim için öyle. Gençler için Ören hâlâ güzel, kimbilir? Nitekim geçenlerde karşıdan gelen iki genç gördüm. Biri genç kız, öbürü genç delikanlı. El ele tutuşmuşlar gülüşerek geliyorlar. Hoşuma gitti. Önlerine geçerek, "Durun gençler," dedim. "Size bir şiir okuyacağım. Bir batılı şairden. Ah insan genç olacak, Güzel olacak, Zeki olacak, Mutluluk gidiyor işte." Hoşlarına gitti. Bir daha söyleyin amca dedi erkek olan. Tekrarladım. Birbirlerine okuyarak, gülüşerek yürüdüler.

Rahmetli Mina Urgan derdi ki, "Her yaş güzeldir. Yeter ki o yaşın hakkını yerine getiresin." Evet, her yaşın gereği neyse, onu yerine getirebilesin. Her dönemde yaşam sevincini duyabilesin. İçlenmek, karamsar olmak yanlış. Güzel de, zor olan bunu uygulayabilmek. Yaşam ustası dediğimiz insanlar, sanıyorum ki bunu yapabilen insanlardır.

Ne mutlu onlara!

DÜŞ

Eylem GÜLER

*“Ben sana mecburum
Sen yoksun
Adını mih gibi aklımda tutuyorum..!”*
Attilâ İLHAN

ay-dan aldın diye adını
geceye açtım gözümü
ondandı hayranlığım yıldızlara
ve yağmurlu havalar çizdim kâğıtlara
bi damla düş-tü!
Üzüm salkımına.
ağaç kovuğuna saklandı düşlerim,
kırıldı parmağım da bi nazarlık
öte çeşmede,
simsiyah ellerim ellerinde
cevizden kına
bize bu düşerdi anca
düş olurduk!
kayıklar yüzerdi Fırat kenarında
yüzen kayıklar la karıştı sulara gözyaşım
Şimdi sesinin taşıdığı bi kaç mısra
o mısralarla
en olmadı-k hayalimi
atıyorum bizim dağın yamacına
yapış yapış olmuş her yanım
bi sakız ağacının dibinde uyumuş
kalmışım...!

ABİM FEVZİ ŞENER'E

O. Edip ŞENER

İnan bana sabah kadar iriydin,
Gün ortası kadar her dem diriydın,
Gönüller fatihi eşsiz biriydin,

Gidişin bizleri yakıtı kor gibi
Sensiz tüm dünyalar bize dar gibi.

Mühendistin gurur kibir bilmezdin,
Yoksulun haline bakıp gülmezdin,
Gönül defterinden köylün silmezdin,

Zamansız bir anda terk ettin bizi
Yıllar geçse bile dinmez bu sızı.

Dikenli yollara güller döşerdin,
Her zaman liderdin başta koşardın,
Hizmet dendiğinde örnek beşerdin,

Gidişin bizleri yakıtı kor gibi
Sensiz tüm dünyalar bize dar gibi.

Nerde garip görsen elin tutardın,
Fakiri doyurur öyle yataydın,
Çaresize çareyi beleş satardın,

Zamansız bir anda terk ettin bizi
Yıllar geçse bile dinmez bu sızı.

İnançlı insandın iman ederdin,
İslam âleminde güçlü liderdin,
İzin alsan Hacca önde giderdin,

Gidişin bizleri yakıtı kor gibi
Sensiz tüm dünyalar bize dar gibi.

O BİR ÜRETİCİYDİ...

Gürol KORKMAZ

Ağın Düşün ve Sanat Dergisi'nin abonesi olan hemen hemen herkesin onu tanıdığını sanıyorum. Ağın'la ilgili bir şiiri; Ağın'ın toprak tahlili veya hangi ürünün yetiştirilmesi gerektiğini araştıran bir yazısı vb. derginin sayfalarını hep süslemiştir.

Daha ismini belirtmeden, 24 Kasım 2008 tarihinde kaybettiğimiz gerçek bir üretici, değerli insan, Ziraat Yüksek Mühendisi Fevzi Şener Bey'den bahsedeceğimi anladığınızı görür gibiyim.

Ben onu 1984 yılında Malatya'da çalışmaya başladığımda tanıdım. Ağınıların bayramlaşmasında muhakkak bulunur; ya açılış ya kapanış konuşmasını o yapardı. Düğünlerde ise -ki genelde çalgılı olurdu- yöremiz oyunlarından Ağır Hava'yı barın başında oynardı. Bu etkinliklerde bulunamamışsa yokluğu herkes tarafından hissedilirdi.

2008 yılı başlarında kuruluşunu gerçekleştirdiğimiz Ağın Üzüm Üreticileri Birliği'nin kuruluşu sırasında birlikte çalışınca, O'nu daha yakından tanıma imkânı buldum.

Ağın İlçe Tarım Müdürlüğü'nün üzüm üreticilerini birleştirme girişimi Saraycık Köyü'nde denenmiş ancak olumsuz sonuçlanmıştı. Ağınlı Ziraat Mühendisi Ahmet Ayhan böyle bir örgütlenmenin Ağın adına yararlı olacağını söyleyince, ilk aklıma gelen kişi, her rastladığına, "Nasılsın?" demeden BBC Projesini anlatan (Bağ, badem ve ceviz kelimelerinin baş harflerinden kısaltma yapmış; bu kısaltmayı bir televizyon kanalıyla özdeşleştirmişti) Fevzi Şener Bey oldu. Cep telefonundan kendisini aradığımda Antalya'da olduğunu söyledi. Birlik kurma girişiminden bahsettiğimde, duyduğu heyecan ve sevinci belirten sözleri hâlâ kulaklarımda. Kuruluş Genel Kurulu'nda Birliğimizin geçici başkanı oldu.

Tarım Bakanlığı'nca tüzüğümüzün onaylanmasından sonra Elazığ'ın merkez ilçesi dışında, ilçe olarak bir tek Ağın'da Üzüm Üreticileri Birliği tüzel kişilik

kazanmış oldu. 2008 yılı Nisan ayının son günlerinde, Fevzi Şener ağabeyimiz ne yazık ki eşini kaybetti. Ancak tüzüğün onaylanmasından sonra Elazığ İl Tarım Müdürlüğü'ndeki işlerin takibinden bir an olsun geri durmadı. Acısına ve rahatsızlıklarına karşın çabayı bir an bile elden bırakmadı.

Elazığ İl Tarım Müdürlüğü'ndeki işlerin takibinde ve Malatya'daki DO-KAB'a (Doğu Anadolu Kalkınma Birliği) gittiğimizde yılların bürokrat birikimi, samimi davranışı ile kapıların açıldığını görüyor ve deneyimlerinden yararlanmaya çalışıyordum. Kafamızdaki projeleri zaman zaman tartışıyor, yeni projeler üretmeye çalışıyorduk. Son günlerde Hac ziyaretini gerçekleştirmek için Ağın'a gelemedi. Benim Ağın'da yaptığım görüşmeler hakkında kendisine bilgi vermek için Malatya'da telefonlaştık, ama bir türlü buluşamadık. Evinde ziyaret etmek için bir akşam eşimle gitmek istiyordum. Çünkü üç gün sonra Hacca gidecekti. Bu ziyareti yapamadığım için çok üzgünüm.

24 Kasım 2008 Pazartesi günü saat: 11.00'de acı haber geldi. O'nu kaybetmiştik...

Ağın Üzüm Üreticileri Birliği olarak, Ağınılılar olarak üzüntümüz çok büyük. Ama tek tesellimiz, cenaze töreninde Malatya'dan gelenler ile Ağın'dan hemen hemen herkesin katılımıyla oluşan aşırı kalabalık ve katılanların üzerinde bıraktığı hoşgörü ve sevgi izleriydi...

Ben inanıyorum ki, Fevzi Şener ağabeyimizin kurulmasına öncülük ettiği Ağın Üzüm Üreticileri Birliği; yönetim kurulu üyesi olarak bizlerin, her zaman kapısı açık ve yanımızda olan kaymakamımız ve ilçe tarım müdürümüz ile üye olarak bize cesaret veren belediye başkanımızın katkılarıyla başarıyı yakalayacak ve üreticiliğimiz beklenen yerlere ulaşacaktır.

Yeri kolay kolay doldurulamayacak değerli Fevzi Ağabeyimize, Allhtan rahmetler diliyorum.

DR. SÜLEYMAN KOCAGİL'E

Dr. Galip UZUNCA

Bin dokuz yüz elli ikide Bursa'ya geldin
Devlet Hastanesi'nde pek çok hizmet verdin
Zamanında Bursa'nın tek üroloğu idin
Sohbetlerinle de sanki sosyoloğu idin.

Nice hastalara yıllarca sen sundun şifa
Kim bilir kaç bağı yanık buldu senden deva
Şimdi onlar da gözyaşıyla figan ediyor
Onlar da hüznün ve hicranla gıryan ediyor.

Bizleri öksüz bırakıp terk-i diyar ettin
Sen de o ebedi aleme intikal ettin
Hasretinle yanmakta yüreğimiz zar-ü zâr
Ilık gözyaşlarıyla etmekteyiz ah-ü zâr.

Perişan halimizle biz böyle yalnız kaldık
Teselli kâr etmeyen gam deryasına daldık
Şimdi her yer hüznü her şey acı vermekte
Günlerimiz elemle ve kasvetle geçmekte.

Gayrı kalplerimize doldu binlerce keder
Gerçi o son yolculuk her faniye mukadder
Elveda kadim dostum aziz ruhun şad olsun
Naçiz fatihalarla kabrin pür nur dolsun.

Elveda...

İSMAİL ERCAN'IN ARDINDAN...

Ahmet DEMİRKOL

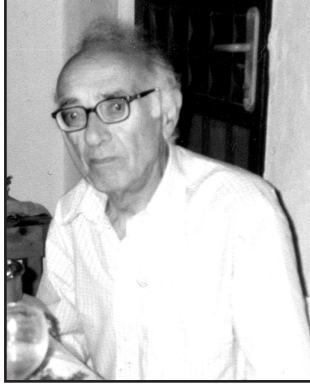
İsmail Ercan, 6 Haziran 2008 tarihinde sevenlerinin tatilde olduğu bir zamanda aramızdan ebediyen ayrıldı. Onun yaşamını kaybetmesinden, biz Şenpınarlılar kadar İsmail'i tanıyan Ağınlı ve komşu köy sakinlerinin de büyük bir üzüntü duyduklarını biliyoruz. Rahmetli İsmail'i yorumlamak için sayfalar dolusu yazılar bile az gelir, onu yine de tam anlamıyla ifade edemeyiz.

Yakalandığı zalim hastalık onu kısa zamanda aramızdan alıp götürdü. Bizler ve tanıyan arkadaşları, seven dostları ölümünden haberdar bile edilemedi!.. Sessizce Ankara Karşıyaka Mezarlığı'na defnedilmiş. Aslında onu mezarı başına kadar götürmek, son görevlerini yerine getirmek isteyen onlarca, yüzlerce dostu vardı. Sevgili İbrahim Taşbaşı, cenazenin çok sevdiği Şenpınar'a götürülmesi için ne gerekiyorsa yapılınsa demesine karşın, bazı sebeplerden dolayı götürülemedi.

İsmail; Ağın'ı, Ağınlıyı, Hozakpurluyu (Beyelması), Zabulbarlıyı (Bahadırlar) sözün kısası tüm Ağınlıları çok hem de çok severdi. Ağın Ortaokulu'nda okuduğu dönemde edindiği arkadaşları da onu en az Şenpınarlılar kadar severlerdi. Yaşamı boyunca; dayanışmayı, birlik olmayı, örgütlü olmayı hep benimsemiş ve bu doğrultuda çaba göstermişti. Uzun yıllar öncesi kurduğumuz (Vahşen) Şenpınar Derneğimizin kurucusu oldu ve canı kadar sevdiği köyüne hizmet etmeyi kendisine görev kabul ederdi. Derneğimizin 1970'li yıllarda yayınladığı Hakko dergimizin hemen her sayısında köy halkına; 'birlik olalım, kenetleşelim, (köyümüzü) mahalleimizi örnek hale getirelim' derdi. O kadar memleket sevgisiyle doluydu ki. Köyde virane bir ev, bakımsız bir bağ ve kavaklığı vardı. Ancak her şeyden öte sadece köyüne sevgisi vardı.

Babasızdı... Fakat, bir baba kadar babalık ve aynı zamanda annelik görevini yapan yaşlı bir annesi vardı. Rahmetli annesi iki çocuğu için her türlü fedakârlığı yapmıştı. Aç kalsalar bile tokmuş gibi görünürlerdi. Anne, köyün tandır ekmeğini yapardı.

İsmail, ilk ve ortaokul tahsilinden sonra iş hayatına başladı. İlk ve ortaokulda başarılı bir talebe idi. Lise ve üniversiteyi takıntısız bitirebilecek bilgiye sahipti. Yokluk onu ortaokuldan sonra çalışmaya mecbur et-

ti. Önce TCDD, daha sonra Kırıkkale'de öğretmen vekilliği, ardından da Ankara'da Turizm ve Tanıtma Bakanlığı'nda çalışmaya başladı. Çalışma hayatı boyunca çalışkanlığı ve dürüstlüğünden asla taviz vermedi.

Yaşamının son günlerine kadar elinden bırakmadığı Cumhuriyet gazetesini son satırına kadar okurdu. Ağın Düşün ve Sanat Dergisi'nin abonesi, Ankara Ağın Kültür ve Dayanışma Derneğimizin de üyesi idi. Dernek yönetim kurulu-

lunda görev aldığı gibi, bir dönem Ağın dergisinin de sahipliğini üstlenmişti. Son zamanlarda Ağın dergisini ve gazetesini okuyamaz hale geldiği halde, sırf aboneliği devam etsin diye bana dergiye göndermeyin diyemedi.

Yardım etmeyi çok severdi, herkesin bir verdiği yere beş vereyim derdi. Vefatından birkaç gün önce İ. Hakkı Akbaş'a 25 YTL vererek, Şenpınar Derneği'ne aidatını yatırmasını söylemiş. Rahmetli İsmail'i daha nasıl anlatmamı istersiniz? Çocukluğundan itibaren gözlük kullanırdı. Bundan dolayı, kendisine "Doktor İsmail" lakabı verilmişti. Yapılan şakalara asla kızmazdı. S. Selami Taşbaşı ile ilkokuldan başlayan arkadaşlıkları onları birbirlerine bağlamıştı. Selami anılarını anlatırken, o anları yeniden yaşıyormuş gibi gözleri dolu dolu olur, Mustafa Taşbaşı, Mehmet Taşbaşı ve Abdullah Taşbaşı'nın kendisini çok sevdiklerini bildiği için yaptıkları her türlü şakalarını gülümseyerek cevaplardı.

Eşi öğretmen Bahriye Hanımla mutlu bir yuvaları vardı. Mersin'deki yazlıklarına nisan ayında gider, kışın sonuna kadar kalırlardı. Yazlıklarında Ali Karakaş abimiz ve diğer hemşerilerle iyi bir diyalog içinde olduklarını mutluluk içinde anlatırdı. Eşinin ağır bir ameliyat geçirmesi ve üç ay kadar yoğun bakımda kalması-
nın İsmail'i son derece yıprattığını biliyoruz.

Hastalığı boyunca İsmail'i yalnız bırakmayan, kemoterapi süresince Hacettepe Hastanesi'ne taşıyan, herkes için de aynı fedakârlığı esirgemeyen İ. Hakkı Akbaş'a sonsuz teşekkürler...

Artık İsmail anılarımızda kaldı. 40-45 yıl Ankara'da beraber olduk. Bizler ve tanıyan arkadaşları onu daima rahmetle anacağız. Başımız sağ olsun. Yeri cenet olsun.

Toptop'a giden yolun solundaki bir evde oturan bir kırık yosma, adı üzerinde aşkı bir eğlence bilir, kendisini seven birine değil ikisine birden yüz vermiş.

Sevenler ikidir, fakat sevilen bir. Bir gönülde iki sevda olmaz ama iki gönülde bir sevda olur.

Kırılıp dökülerek suya gidip gelen bu kırık yosma bir gün birine başka bir gün diğerine gülümser. Fakat onu takip edenler bu iki yüzlülüğün farkına varırlar.

İki âşık, dert ortağı oldukları için sevgililerinin kendilerine yaptığını bildiklerinden içlerini birbirine açarlar. Bir gün de gam dağıtmak için Kurey suyunun başına gidip oturur, içerler. Arkadaş arkadaş içip eğlenirken bu tek sevgiliyi paylaşmaya koyulurlar. O der sen vazgeç, öteki sen vazgeç der. Bu konuşma dilleşmeye nihayet dövuşmeye kadar varır. İçilen de şişede durduğu gibi durmaz. Dert ortağı olan iki dost, birbirine düşman kesilir. İçkinin tesiriyle birbirlerine acı sözler sarf eder nihayet işi hançer-bıçağa havale ederler. Bu kavgada biri diğerini sırtından vurarak öldürür.

Başında eğlendikleri Kurey suyu kana boyanır. Gençlerden kâtip denilen birisi ahirete diğeri de hapishaneye gider.

Kırık yosma da üzerine çıkarılan türkü ile kalır.

Değiş

*Kurey suyu yan gider
Açma yarem kan gider
Buna tabib neylesin
Ecel gelmiş can gider*

*Bu su burdan akmasın
Huni bağrım yakmasın
Gidin yârime deyin
O bakışı bakmasın.*

*Su koydum su tasına
Gül koydum ortasına
Beni yârdan ayıran
Çıkmasın haftasına.*

*Su gelir yudum yudum
Gel otur benim dudum
Dünyayı güzel alsa
Tek sendedir umudum.*

*Su gelir bendi bilir
Güzeldir kendi bilir
Ben onun kölesiyim
Satarsa kendi bilir.*

*Su gelir bulanarak
Kurey'i dolanarak
Buna can mı dayanır
Yâr geçti salınarak.*

*Su gelir mıldır mıldır
Sözü söylüyen dildir
Bir sen söyle bir de ben
Kim dertli kim değildir.*

*Su gelir taş dibinden
İçeydim köpüğünden
Candan seven geçer mi
Ölse de sevdiğinden.*

*Sular akar derine
Vuruldu ben diline
Testi kulpun kırıla
Yorulmuş yârın kolu.*

*Suyun altı çiçekler
Toya gider melekler
Sevdim murad almadım
Boşa gitti emekler.*

SPORUN DOĞUŞU, ANTİK VE MODERN OLİMPİYAT OYUNLARI

Yrd. Doç. Dr. Pervin BİLİR

(Geçen sayıdan devam)

16 Haziran 1894’de; 79’u 12 ülkeden gelen 20 delegenin ve 2.000 izleyici kişinin katılımıyla “Uluslararası Spor Kongresi” adlı Kongre Sorbonne’da toplandı. Oybirliği ile Olimpiyat Oyunları’nın başlatılması kararı bu kongrede verilmiştir. Coubertin’in yakın bir arkadaşı Rahip Didon, öğretmenlik yaptığı okulun kulüp bayrağına şu ifadeleri yazmıştı. “Citius”, “Altius”, “Fortius” (daha hızlı, daha yükseğe, daha kuvvetli). Rahip Didon’un bu formülü Modern Olimpiyat Oyunları’nın ilk resmi sembolü oldu. Coubertin, Modern Olimpiyat Oyunları’nın amacını bu sözlerle açıklarken, modern oyunların felsefesini de şu sözleriyle ifade etmiştir:

“Klasik Olimpizm gibi Modern Olimpizm’in de ilk temel özelliği, bir kutsal inanç olmasıdır. Tıpkı bir heykeltıraşın, heykeli işlemesi gibi egzersiz yolu ile bedenini işleyen Antikçağ atleti tanrıları onurlandırıyor. Modern atlet de, aynısını yaparak, ülkesini, kökenini, bayrağını yüceltir. Dolayısıyla çağımıza damgasını vuran, demokrasi ve enternasyonalizm ile geliştirilmiş, ama aynı zamanda tutkulu genç Helen’leri kaslarının zafer kazanması için Zeus sunaklarına yönelten duygunun aynısı olan bir dinsel duygu, yenileştirilmiş bir Olimpizm’de canlandırmanın doğru olacağını sanıyorum.”

Coubertin, uzun ve çetin çalışmalar sonucu Antikçağ sporcusunun tanrılara yönelik kutsal mücadelesini, kendi çağındaki insanın toprağına, bayrağına ve birlikteliğine aktararak, bu birliğin dünya birliğine yansımalarını düşünerek, “Olimpizm” felsefesini oluşturmuştur. Modern Olimpiyat Oyunları’nın ve Olimpizm felsefesinin temelinde her şeye rağmen kazanmak olmadığını, katılmanın ve iyi mücadele etmenin, dürüstçe, zevk alarak bu işi yapmanın önemini vurgulayarak, daha kuvvetli ve daha erdemli bir insanlığa ulaşmak istemiştir. Olimpik anlayış, insanların büyük bir çoğunluğunun paylaştığı duygu

ve düşünceleri, özlemleri, beklentileri, umutları barındırmaktadır.

Gençliğin eğitiminde sporun önemli bir faktör olduğuna inanan Coubertin, Modern Olimpiyatların babası olarak tarihe geçmiş ve herkesin beden eğitime ilgi duyması için 1925 yılında yapılan Prag Kongresi’nde yaptığı konuşmasında şu görüşü ortaya koymuştur: “Yüz kişinin beden eğitimiyle uğraşması için, elli kişinin spor yapması gereklidir. Bu elinin spor yapması için yirmisinin sporda uzmanlaşması gereklidir. Bu yirmisinin uzmanlaşması için de beş atletin üstün performans göstermesi, yıldız sporcu olması şarttır.”

Modern Olimpiyat Oyunları Antik Yunan Olimpiyatlarından esinlenmekle birlikte, birçok yönden farklılıklar göstermektedir. Antik Olimpiyat Oyunları ırkçı nitelikteydi. Yalnız özgür Yunan vatandaşları bu oyunlara katılabilirdi. Esirler, köleler, yabancılar ve kadınlar bu oyunlara katılamazdı. Antik Olimpiyatların kökeninde din olmasına karşılık, Modern Olimpiyatlar laik nitelikte olup entelektüel kökenlidir. Modern Olimpiyat Oyunları, felsefesiyle birlikte birçok yeni unsurları beraberinde getirmiştir. Uluslararası nitelik, tüm ülkelerin katılımı, renk, sınıf, politik, her türlü ayrımcılığın reddi, gönüllü katılım, evrensellik, amatörlük, fair play gibi.

Coubertin, 1896 yılında ilk kez Atina’da düzenlenen Modern Olimpiyat Oyunları’nın yapıldığı süreçlerle ilgili olarak sporu tehdit eden tehlikeleri gö-rerek endişelenmeye başlamıştır. Basının düşüncesiz övgülerle genç sporcuların zihniyetini değiştirmesinden, sporun bir gösteri haline gelmesinden kaçınılması gerektiğini vurgular. Ayrıca Coubertin’in büyük bir endişesi daha vardır. “Stadyumlar! Artık en küçük şehirler bile bir stadyum yapmayı amaç biliyorlar. 40.000 seyircinin kalplerini heyecanlandırmak amacı ile milyarlar sarf ederek bir stadyum inşa ederseniz, oraya insanları çekmek için bazı numaralar yapmak gerekir. Bu da genç sporcuda bedeni

ve ahlaki yönden tehlikeler doğurur. Binlerce sporcunun bağışması, alkışlanması ile ortaya çıkan heyecanı, gençlerin rekabetten doğan azmini son radeye çıkarır, bundan yararlanmak isteyecek olan spor bezirgânları, birer fazilet ve feragat örneği olmaları gereken amatör sporcuları para ile satın alarak onları profesyonel sporculardan daha fena duruma düşürecekler.”

Coubertin’in bu organizasyon hakkındaki endişeli düşüncelerine maalesef günümüzdeki Olimpiyat Oyunlarına baktığımızda hak vermemek elde değildir.

Spor, özünde bir oyun olmasına karşın tarihsel süreçte birçok alandaki kullanım biçimleri ile farklı boyutlara taşınmıştır. Söz gelişi, Hollandalı tarihçi Johan Huluzinga toplumsallaşması süresi içinde sporun ne denli büyük boyut ve bağlantılar edineceğini, ne denli büyük bir maddi güce dönüşeceğini önceden kestirebilseydi herhalde ünlü Homo Ludens’inde yaptığı gibi sporu “yaşayan gerçek insanların yarattıkları düşsel bir oyun dünyası” olarak görmezdi. Ünlü Sovyet ozanı Yevgeni Yevtushenko da sporun kimlerin elinde nasıl kullanıldığını bilebilseydi herhalde onu “yazından daha dürtüst bir iş” olarak nitelemeye fazla acele etmezdi. Gerçi ikisi de yanıldılar, ama bu yanlışlar, uygulamaya ancak sınırlı bir şekilde yansımayan kurumsal-görgül irdelemeler olarak kaldı. İşte, sporun, Antik Yunan’da ruh ve beden güzelliğini, Roma’da kana susamışlığı, Katolik bağnazlığında şeytanlığı, Orta Çağ Krallıkları’nda şövalyeliği, Jahn gibilerinin öğretilerinde savaşçılık ve militarizmi, öze dönük arayışlarda da uluslararası barış, kardeşlik ve dostluğu simgeleyebilmesi bundandır.

Coubertin, 4 Haziran 1925 günü kurallara uyulmadığı ve olimpiyat ruhunun zedelendiğini belirterek Uluslararası Olimpiyat Başkanlığı’ndan istifa etti. Profesyonellik ve ekonomik çıkarların gündeme geldiği bu yıllarda olimpiyat ruhu gerçekten zedelenmiştir. 1936 Berlin Olimpiyatları’nın Hitler’in çabalarıyla I.Dünya Savaşı’nın kostümlü bir provası şeklinde organize edilmesi, 1928 Amsterdam Oyunları’nda tüm oyunların fotoğraflarını satma hakkının tek firmaya verilmesi ile siyasi ve ticari boyutlar kazanmıştır.

Sonraları 1968 yılında Meksico-City Olimpiyatları’nda Amerikanın ırkçı tutumunun siyahi atletler

tarafında protesto edilmesine ve 1972 Münih Olimpiyatları’nda İsrailli sporcuların Olimpiyat köyünde öldürülmesi olayına sahne olacaktı Olimpiyat Oyunları. 1984 Los Angeles Oyunları tarihe ilk ticaret oyunları olarak geçecektir. Los Angeles Olimpiyat Komitesi’nin tek amacı para kazanmak olmuştur. Birçok firma Pazar stratejisi amacıyla önemli miktarda parasal destek sağlarken, televizyon şirketleri de yayın haklarını, büyük paralar karşılığı satın almakta, reklam gelirleri ile açıklarını kapatarak kâr bile edebilmektedirler. Siyasal ve ekonomik nedenler Olimpizm ruhunu amacından uzaklaştırmıştır. Doğu bloğu ülkelerinde sporcunun memur statüsünde görünerek, spor yaşamını maddi sıkıntı çekmeden sürdürmesine karşın, Batılı ülkeleri de bir çözüm bulmaya iterek, sporculara destek için fonlar oluşturulmuş, buradan büyük paralar ödenmiştir. Bunlardan başka belki de en önemli sorun sporcuların başarıya ulaşmak için sağlıklarını bile tehlikeye attıkları doping olayıdır. Doping üstün başarı kazanmak, buna bağlı olarak büyük paralar kazanmak arzusuyula yapılmaktadır. Bir spor ayakkabısı reklamında görünmekle kazanılan paranın, birçok insanın yıllık gelirinin çok üzerinde olduğu artık bilinmektedir.

Coubertin’in idealini belirttiği devir artık tarihe karışmıştır. Fakat gelecekteki tehlikeyi sezerek Milli Olimpiyat Komitelerini bir araya toplayarak, çözüm yolları aramıştır. Bu çözüm yolları şöyle dursun gittikçe sorunlar çeşitlenerek gündemini korumaktadır.

Tüm bu bilgilerden sonra günümüz sporunu ve Olimpiyat Oyunlarını anlama ve anlamlandırma da, eğlence, boş zaman etkinliği, vücut ve ruh sağlığını geliştirme açısından ele alındığında yetersiz açıklamalar ortaya çıkar. Spor yönetiminin ve eğitiminin kendi iç dinamiğine bakarak da açıklamak yetersizdir; çünkü toplum ilişkilerini düzenleyen, yaratan, biçimlendiren ve değiştiren yapıları, örgütlenmeleri ve güçleri ihmal eder ve doğru anlamlandırma ve açıklamalara ulaşmayı da büyük ölçüde engeller. Spor, şahane gösteriye, maç kazanma ve kaybetmeye, tele vole’den geçerek vekaleten elde edilen seks ve dedikoduya, seyircilerin fanatikliği gibi alana sıkıştırmak da doğru bir yaklaşım olmaz. Sporun bugün artık kapitalist ideoloji alanında çok büyük bir

pazar oluşturan kapitalist mülkiyet yapıları ve ilişkileri içinde ele alınması gerekmektedir.

Her pazarda olduğu gibi spor pazarı da diğer toplumsal örgütlenmelerin içinde, onlarla birlikte ve iç içedir; siyasal ve ekonomik kurumsal çevrenin dışında serbest bir karaktere sahip değildir. Pazarlar hem mikro hem de makro anlamda siyasaldan ayrı olarak var değildir ve olamazlar. Mülkiyet yapısı ve ilişkilerinin düzenlenmesi kaçınılmazdır, bu da işin ve ilişkinin tanımlanmasını, dolayısıyla politikaların saptanması ve yürütülmesini gerektirir. Ekonomik anlamda pazarda kimin kime ne ödediği, neleri neden ve nasıl aldığı/sattığı ve bu ilişkideki siyasallık, yani sporcuyu cezalandırma, ödüllendirme, spor takımı alıp satmaktan, kara para aklamaya, dış piyasadan kaliteli mal (yabancı sporcu) ithal etmeye ve doping konusuna kadar çeşitlenen pazar ve ücret politikaları sporun önde gelen sorunlarıdır. Spor ve Olimpiyat Oyunları dünyası da, ekonomi, siyasi, sosyal ve politik yönleriyle birtakım sorunlar içerisindedir.

Türkiye'nin Olimpiyatlarda geçmişteki ve şimdiki durumu konusuna da değinmek gerekli tabii. Ancak bunun başka bir başlık altında irdelenmesinde yarar görüyorum. Ama şunu da sizlerle paylaşmadan yazımı bitirmek istemiyorum. Bir öğrencim sayesinde, Yaz Olimpiyat Oyunlarının 7 yıldır köylerinde düzenli olarak yapıldığını öğrendim. Hele burası, Antik Olimpiyat Oyunlarının geçmişte bir süre yapıldığı yer olan Antakya olunca çok heyecanlandım. Bu yaz ağustos ayında Antakya'nın Samandağ ilçesine bağlı "**Aknehir**" beldesinde yapılan bu oyunlara ben de katıldım. Heyecanım daha da artı. Tüm köylü, bir ay boyunca; 7'den 70'e gelinli kaynanalı, dedeli nineli ve çoluk çocuk olarak birçok spor dalında bu oyunlarda yarışıyorlar. Dışarıdan ithal ettiğimiz spor dallarının yanında, kendi yörelerinde yıllardır oynanan oyunları da spor dalına dönüştürerek, kendilerinden çok şey katarak gerçekleştirilmişti bu organizasyon. Protokolü olmadan, mikrofoni olmadan, kavgası, çıkarı, yalanı, talanı olmadan... Bu harika manzara karşısında sevinç yanında burukluk duydum, çünkü bu köyün gençlerinin bir isteği vardı. Spor tesislerine kavuşmak... Ülkemizde yerinde yapılmayan birçok har-

camanın nasıl heba edildiğini düşündükçe çok acı duydum.

Evet, aslında Türkiye de Olimpiyat yapıyor ve bundan kimsenin haberi yok. Aralarında bizim yüksekokulumuzdan mezun beden eğitimi öğretmenlerinin önderliğinde bu organizasyonu köyün gençleri gerçekleştiriyorlar. Bu beldede 30'a yakın Beden Eğitimi ve Spor Yüksekokulu mezunu var. İnsanlara bir şeyleri yaparak, yaşatarak bir kültür oluşturarak tanıtırsanız, ilgi oluyor. Bu belde bunun ispatı durumunda. Bizim Olimpiyatlarda yarışabilecek sporcularımızın olabilmesi, her kentimizin bir Aknehir gibi olimpiik beldelere sahip olmasının yanında, bu alanda gerçekten samimi vizyon sahibi yöneticilerinin varlığı ile olanaklı olduğunu düşünüyorum.

Umarım bu örnek sevgili AĞIN'ımızın gençlerinde de bir fikir oluşturur.

KAYNAKÇA:

ALPMAN C. Eğitimin Bütünlüğü İçinde Beden Eğitimi ve Çağlar Boyunca Gelişimi. 1.b. İstanbul: Gençlik ve Spor Bakanlığı Eğitim Genel Müdürlüğü Yayınları: 1, 1972.

DÜRÜŞKEN, Çiğdem. **Eskiçağ'da Spor**. İstanbul: Eskiçağ Bilimleri Enstitüsü Yayınları: 3, 1995.

ERDEM, Sinan. (Olimpizm ve İnsan Semineri Konuşmaları 22-23 Mayıs 1991) Ankara: Başbakanlık Gençlik ve Spor Genel Müdürlüğü, Spor Eğitimi Dairesi Başkanlığı Yayınları: 107, 1991. s.20-26.

ERDEMLİ, Atilla. "Fair Play ve Olimpizm" (Spor Bilimleri II. Ulusal Kongresi Bildirileri 20-22 Kasım 1992) Ankara: Hacettepe Üniversitesi Spor Bilimleri ve Teknoloji Yayınları: 39, 1992, s. 180-185.

ERDEMLİ, Atilla. "Dünyamız, İnsan, Olimpizm ve Olimpik Akademi Üstüne Küçük Bir Yazı. Olimpik Akademi Dergisi. Sayı: 1/1, 1993, s.9-11.

ERDOĞAN İ. Marksist Siyasal Ekonomi Üzerine: Spor Örneğiyle Kuramsal Yapı ve Akademik İnceleme Sorunsalı . Ankara Üniversitesi İletişim Fakültesi.

FİŞEK K.. **Spor Yönetimi**. Ankara: Ankara Üniversitesi Siyasal Bilgiler Fakültesi Yayınları: 445, 1980.

FİŞEK K. **100 Soruda Türkiye Spor Tarihi**. 1.b. İstanbul: Gerçek Yayınevi, 1985.

GILLET, B. **Spor Tarihi**. Çev.: Mustafa Durak. İstanbul: Gelişim Yayınları;

HUIZİNGA J. Homo Ludens, Beacon Press, Boston, Mass., 1950

Olimpik Hareket. İstanbul: Hürriyet Matbaası, 1988.

TARCAN S.S.**Yeni ve Eski Olimpiyatlar**. İstanbul: Ülkü Matbaası, 1948.

YAZARLARIMIZI TANIYALIM

Talip APAYDIN

1926 yılında Polatlı'nın Ömerli Beldesi'nde doğdu. Çifteler Köy Enstitüsü ile Hasanoğlu Yüksek Köy Enstitüsü'nde eğitim gördü. Daha sonra Gazi Eğitim Enstitüsü'nü bitirdi.

Çeşitli il ve ilçelerde uzun yıllar öğretmenlik yaptı. İlk şiirleri ve öyküleri Köy Enstitüleri Dergisi'nde yayımlandı. Yoğun bir şekilde duygusallıkla toplumcu şiirler yazdı. Ardından roman ve öyküye yöneldi, köy edebiyatını izleyen yazarlar arasında yer aldı.

Talip Apaydın'ın; Susuzluk adlı şiir, Sarı Traktör, Yarbükü, Emmioğlu, Yoz Duvar, Tütün Yorgunu, Vatan Dediler adlı roman, Ateş Düşünce, Öte Yakadaki Cennet, Duvar Yazıları, Hendek Baş, Hem Uzak Hem Yakın adlı öykü kitaplarının yanı sıra çocuklara yönelik öykü ve romanları da bulunmaktadır.

H.Edip OĞUZ

1942 yılında Ağın'da doğdu. İlk ve ortaokulu Ağın'da bitirdikten sonra, Ankara Ticaret Lisesi'nden mezun oldu.

1958'de PTT Genel Müdürlüğü'nde göreve başladı. Askerliğinin bitiminde Devlet Su İşleri'nde görev aldı ve sırasıyla; Keban, Bursa ve Urfa Atatürk Barajı'nda çalıştıktan sonra 1990'da emekliye ayrıldı.

Ağın-Hacıyusuf Mahallesi'nden Marife-öğretmen Mustafa Oğuz'un oğlu ve gerçek bir Ağın sevdalısı olan H.Edip Oğuz, evli ve 2 çocuk babasıdır.

Şevki GÜLER

1942 yılında Ağın-Vahşen'de doğdu. Vahşen İlkokulu ve Ağın Ortaokulu'ndan sonra, 1960'da Malatya Ticaret Lisesi'ni bitirdi. Yedek subaylık görevini takiben, 1969'da Ankara İktisadi Ticari İlimler Akademisi'nden mezun oldu.

1970'de Makine Kimya Endüstrisi Kurumu Kırıkkale Mühimmat Fabrikası'na memur olarak göreve başladı. Aynı Kurumda; Muhasebe memuru, Muhasebe uzmanı, Muhasebe kısım müdürü, Fabrika müdür yardımcılığı görevlerinde bulunduktan sonra, 1992'de MKEK Hafif Silah Sanayi A.Ş. Genel Müdür yardımcılığı görevine atandı ve 2001'de emekliye ayrıldı.

Ağın-Şenpınar Mahallesi'nden Fatma Muzaffer-Osman Güler'in oğlu olan Şevki Güler, evli ve 3 çocuk babasıdır.

O.Edip ŞENER

1945 yılında Ağın-Beyelması Köyü'nde doğdu. İlkokulu köyünde bitirdi. Akçadağ İlköğretmen Okulu'ndan sonra, Trabzon Eğitim Enstitüsü'nden mezun oldu.

1965'de Maraş Lisesi'nde göreve başladı ve sırasıyla; Soma Linyit Lisesi'nde öğretmen ve yönetici, Manisa MEM'nde Müdür yardımcısı, Malatya Hasan Varol Ortaokulu'nda öğretmen, Malatya Yeşilyurt Lisesi'nde Müdür, Milli Eğitim Bakanlığı APK Kurulu Başkanlığı'nda Daire Başkan yardımcısı, İzmir MEM Müdür yardımcısı, İzmir Menderes Milli Eğitim Müdürlüğü ve son olarak da MEB İlköğretim Genel Müdürlüğü'nde Şube müdürü olarak görev yaparak, 2002'de emekliye ayrıldı.

Ağın-Hozakpur Köyü'nden Hatice-M. Cemil Şener'in oğlu olan ve edebiyatın her alanına duyduğu ilginin yanı sıra Dağcılık sporu da yapan Şener, evli ve 2 çocuk babasıdır.

Hikmet ŞENER

1954 yılında Ağın-Öğrendik Köyü Tarlabası Mezrası'nda doğdu. İlköğrenimini Öğrendik Köyü ve Ağın-Abdullah Lütfi İlkokulu'nda tamamladı. 1972'de Akçadağ Öğretmen Okulu'ndan mezun oldu ve 1989'da da Eğitim Ön Lisans Programını bitirdi.

Farklı bölgelerde sınıf öğretmeni olarak görev yaptı. 1987'de Milli Eğitim Bakanlığının açtığı sınavı kazanarak İsviçre Bern Büyükelçiliği bünyesinde Türkçe ve Türk Kültür dersleri öğretmeni olarak görevlendirildi. Yurtdışındaki 6 yıllık görev süresinin son 2 yılını Bern Bölgesi Koordinatörü olarak tamamladıktan sonra, 1993'de Türkiye'ye döndü. Şener, halen Ankara-Batıkent T.Azmi Köksoy İlköğretim Okulu'nda yönetici olarak görev yapmaktadır.

Ağın-Tarlabası Mezrası'ndan Gülhanım-Kemal Şener'in oğlu olan Hikmet Şener, evli ve 2 çocuk babasıdır.

Eylem GÜLER

1973 yılında Elazığ'da doğdu. İlk ve öğrenimini İzmir'de tamamladı. İzmir Karşıyaka'da Konservatuar eğitimi aldı.

Anasınıflarında müzik eğitmeni olarak başladığı çalışma yaşamını halen sürdürmekte olan Güler, ayrıca İzmir Mavişehir Türk Sanat Müziği Korosunda keman çalıyor ve solist olarak da katılıyor.

Eylem Güler, Ağın-Şenpınar Mahallesi'nden Ayşe-öğretmen Hasan Güner Güler'in kızıdır.

FIKRALAR

İsmail N. BEYDEMİR

Benim Elim, Benim Elim!

Horoçlu Hakkı Çavuş denilen rahmetli amcamız, yörede çok tanınmış bir aşçıydı. Düğün olayı gibi bol yemek yapılması gerekli olduğunda, Eğin'den Ağın'a dek aranan bir kişiydi. Eksik yanı, kışına dokunan kim olursa olsun, anasına söverdi. Köyünde, evin üst katındaki ayakyolunun altına, aynı köyden Burunsuz Akif denilen kimse, eline bir sırık alıp geliyor. Hakkı Çavuş su dökmeye gelip oturduğunda elindeki sırıkla kışına dokununca, Hakkı Çavuş, "Ananı!" deyip ayaklanıyor. Birkaç kez böyle olunca, Hakkı Çavuş kendi elinin değdiğini sanarak, kendisine yatıştırmak amacıyla, "Benim elim, benim elim!" diyor.

Ben Olmim!

Hozakpur köyümüzün kalabalık olduğu dönemde, akşamları yaşlılar gençler Hasbahçe'de toplanıp, geç vakte dek de sohbet ederlerdi. Gene böyle bir akşam, konu öte dünyada kimlerin ne olacağı üzerinde sürerken, gençlerden biri rahmetli Deli İbrahim'in ne olacağını sorunca, rahmetli Mehmet Karataş yanıtını vererek, "İbrahim, peygamber olacak." diyor.

Gece yarılarından sonra, Mehmet Karataş'ın kapısı hızlı hızlı çalınır. Karataş heyecanla kapıya koşup açınca İbrahim'i kapının önünde görüyor. Daha, "Ne istiyorsun?" demeye kalmadan, İbrahim elini sallayarak, "Ben olmim, ben olmim!" diyerek istifasını basıp gidiyor.

Bize de mi Lolo?

Ağır bir suç işleyerek mahkemeye düşen bir adam, yörenin tanınmış bir davavekilini tutuyor. Davavekili konuyu inceleyip, savunmanın planını kuruyor ve vekili olduğu sanığa, "Kim sana bu konuda bir şey sorarsa 'Lolo' diye yanıtlayacaksın" diyor. Kadı da kendisine ne sorarsa aynı yanıt veriyor. Vekil bu yöntemle davayı kazanıyor. Yargılama sona erince, vekili olduğu kişiyle hesaplaşmaya sı-

ra geldiğinde, davavekili adama ne söylerse, öğüdünün gereği, "Lolo" yanıtı alıyor. Duruma sinirlenen davavekili bağırarak, "Ulan bize de mi lolo?" diyor.

Çıktı Geldi Dal Dingir

Çemizgezekli rahmetli Nusret Dede, adı sonradan Mürcümüt olan, o zamanlar İlingir denilen Bucağın müdürüymüş. Dönemin Harput valisi de rüşvetçiliğiyle tanınmış, sevimsiz birisiymiş. Eli boş gidenin işini görmezmiş. Bunu bilen Nusret Dede, valinin yanına gittiğinde, "Nahiye-i Müdür-i İlingir/çıktı geldi dal dingir," diyor. (dingir: eli boş, sipsivri.)

Çok Şükür

1932 yılında ezan Türkçe okunmaya başlandığında, rahmetli İbik Dayı, Türkçe okunan ezana Arapça şükredilmesi gerekliliğini vurgulamak için, "Çok şükür, 'Aziz Allah celleşanhu' demekten kurtulduk." diyor.

Şov'dan mı Geldin?

Tepte (Koru) köyünün, Kozluk çayı yamacına düşen dik yokuştaki bağlar bölgesine "Şov" derler. Bir adam bu dik yerde akşama dek çalışıp eve geliyor, uyur uyanık akşam yemeğini yiyip yatıyor. Karısı da yatağa girerek kocasını mıcıklamaya başlayınca, adamcağız, "Dur karı, biliyorsun Şov'dan geldim." diyerek sırtını dönüp uyuyor.

Sabah erken kalkan kadın, ineği sağmaya gidiyor ki inek uzanmış yatıyor. Kadın ineğe bir tekme atıp, "Kalk çatlayası, sen de mi Şov'dan geldin?" diyor.

Ver, Ver!

Rahmetli Kahvecigil'in Osman Ağa'nın da birlikte olduğu bir topluluk yağmur duasına gidiyorlar. Çarikkol tarafından gelirlerken bakıyorlar ki Hıdıroz üzerine yağmur yağıyor. Osman Ağa başını havaya kaldırıp, "Ver, Ver; onlar canın ciğerin, biz neyin necüğünü!" diyor.

HABERLER

* Ağın Kaymakamlığı, Sosyal Yardımlaşma ve Dayanışma Vakfı tarafından, 161 muhtaç vatandaşa Kurban Bayramı öncesi toplam 49.200 YTL nakdi yardım yapıldı.

* Ağın Kaymakamlığı tarafından başlatılmış bulunan “Ağın’da Sizin de Dikili Bir Ağacınız Olsun.” kampanyası çerçevesinde, Mart 2009 ayında dikim yapmak üzere çalışmalara hız verildi.

Konu hakkında açıklamalarda bulunan Ağın Kaymakamı Soner Zeybek; ilçenin çevresinde bulunan tepelerin çıplaklığının giderilerek güzel bir görünüme kavuşturulması ve erozyonun önlenmesi amacıyla, Osman tepesinde İl Özel İdaresi’nden sağlanan dozerlerle teraslama işlemleri ile dikilecek fidanların sulama-bakım işlerinin yapılacağı yolların yapımına başlandığını vurguladıktan sonra, “Mart 2009 ayında; 8 bin adet tüplü çam, 15 bin adet çıplak köklü çam, 6 bin adet meşe palamudu ve 4 bin adet akasya dikimini gerçekleştirmeyi planlıyoruz.” dedi. Özbek devamla, çalışmaların hızlı bir şekilde sürdürüldüğünü ve dikimi yapılacak fidanların sulama-bakım işlerinin Orman Bölge Müdürlüğü ile Ağın Tarım Müdürlüğü’nün denetiminde yapılacağını belirterek, halen devam eden Kampanyaya destek verilmesini istedi.

Ağın Ziraat Bankası: 6827908-5005 nolu hesap.

Güzel Ağın’ımızın daha da yeşillendirilmesi yönünde başlatılmış bulunan bu projeyi biz de yürekten destekliyor, hemşerilerimizin maddi-manevi katılımlarını bekliyoruz.

* Elazığ-Ağınlılar Kültür, Turizm, Tanıtma ve Dayanışma Derneği tarafından; Saraycık Köyü İlköğretim Okulu ile Ağın Öğretmen Abdullah Lütfü İlköğretim Okulu’nda öğrenim gören 52 muhtaç

öğrenciye kırtasiye, çanta ve ayakkabı yardımında bulunuldu.

* Dergimizin “Doğumlar-Evlenmeler-Ölümler” bölümünün özenli bir şekilde hazırlanması ve düzenli bir şekilde yayımlanmasında Ağın Nüfus Müdürü Aydın Uçucu’nun büyük destek ve yardımlarını görmekteyiz. Kızı Şeyma Uçucu’nun sağlık sorunlarıyla uğraştığı dönemde bile Dergimize bilgi ulaştırmayı aksatmayan hemşerimize, teşekkürlerimizle birlikte geçmiş olsun dileklerimizi sunuyor ve duygularını yansıtan iletişimini yayımlıyoruz.

“Bursa Uludağ Üniversitesi Tekstil Mühendisliği Bölümü”nde okuyan kız çocuğumun rahatsızlığından dolayı bana maddi ve manevi desteklerini esirgemeyen; başta Ağın Kaymakamı Soner Zeybek’e, Belediye Başkanı Mustafa Yentür’e, ilçedeki kamu kurum ve kuruluşlarında görevli amir ve memurlara, hısımlarına, akraba, eş ve dostlara teşekkürlerimi sunar, saygılar dilerim.”

* Ağın-Uzungöl Mahallesi’nden Emine-Selahattin Sakallı’nın oğlu Murat Sakallı ile Esin Aksu, 30 Kasım 2008 tarihinde Ankara-Yenimahalle Belediyesi Düğün Salonu’nda yapılan düğün töreniyle yaşamlarını birleştirdiler.

Sakallı ve Aksu ailelerini kutlar, genç çifte yaşam boyu mutluluklar dileriz.

* Ağın-Beyelması Köyü’nden Hatice-M.Cemil Şener’in oğlu, rahmetli Güler Şener’in eşi, B.Sıtkı, Orkun, C.Kaya ve H. Neslihan Şener’in sevgili babaları, dergimiz yazarlarından Fevzi Şener, 24 Kasım 2008 tarihinde Malatya’da yaşamını yitirmiş ve Hozakpur’da toprağa verilmiştir.

Ölene Tanrı’dan rahmet, tüm yakınlarına ve sevenlerine başsağlığı dileriz.

Değerli Okurlarımız,

Gelecek kuşaklara en büyük kültür mirası olarak bırakacağımız.

AĞIN DÜŞÜN VE SANAT DERGİSİ

yalnızca okurlarının abone bağışlarıyla yaşamını sürdürmektedir.

Geçmiş yıllara ait abone bağışlarını henüz yatıramayan okurlarımızın, abone bağışlarını Ağın Kültür ve Dayanışma Derneği’nin 101843 no’lu posta çeki numarasına yatırmalarını önemle rica ederiz.

NOT: DERGİMİZİN 2009 YILI ABONE BAĞIŞI 30 TL’DİR.

DOĞUMLAR

MAHALLE/KÖYÜ	ÇOCUĞUN ADI SOYADI	BABA ADI	DOĞUM YERİ	DOĞ. TARİHİ
Demirçank Köyü	Senanur ÖZKAN	Bülent	Konak	21.09.2008
Altunayva Köyü	Ayşe Yağmur SÜRAL	Mehmet Kamil	Kadıköy	30.09.2008
Dibekli Köyü	Selim Ege GÜNDOĞDU	Mustafa	Küçükçekmece	14.10.2008
Modanlı Köyü	Sıtkı Selim ASLAN	Habip	Esenler	26.10.2008
Samançay Köyü	Defne Naz TÜRKER	İbrahim	Yenimahalle	03.11.2008
Beyelması Köyü	Eralp YÜCEL	Erkan Mustafa	Bahçelievler	03.11.2008
Balcılar Mahallesi	Duru Zeynep ÖZTÜRK	Abdullah	Malatya	04.11.2008
Bademli Köyü	Saliha Bahar ÖZDEM	Esat	Sincan	04.11.2008
Bahadırlar Köyü	Cengizhan AVLU	Mahmut	Bornova	10.11.2008
Altunayva Köyü	Cansu ERGÜL	Hikmet	Kırıkhan	11.11.2008
Samançay Köyü	Ekrem Ege ÖZER	Mehmet	Konak	11.11.2008
Akpınar Mahallesi	Duru GÜLTEKİN	Mutlu	Fatih	12.11.2008
Samançay Köyü	Ali Deniz ÖZERCAN	Murat	Konak	14.11.2008
Kaşpınar Köyü	Ceylin DOYDU	Selçuk	Kahraman	14.11.2008
Pul Köyü	Gökhan ÖZER	Dursun	Çankaya	17.11.2008
Akpınar Mahallesi	Ayşe Ece ÖZTÜRK	Levent	Çankaya	21.11.2008
Beyelması Köyü	Belinay AKBAY	Mehmet Sabit	Malatya	21.11.2008
Akpınar Mahallesi	Özer Arda ÖZER	Sadık	Kırkkale	24.11.2008
Şenpınar Mahallesi	Arda KARAOĞLU	Hakan	Bakırköy	30.11.2008
Demirçank Köyü	Ömer Faruk ASLAN	Haluk	Güngören	01.12.2008
Saraycık Köyü	Hatice Şevval ASLAN	Ramazan	Ümraniye	01.12.2008
Müd. Hüs. Ef. Mah.	Ş.Kayra YANDIMATA	Erdal Özkan	Mezitli	02.12.2008
Hacıyusuf Mahallesi	İlkem BAYTAŞ	İlker	Fatih	02.12.2008
Şenpınar Mahallesi	Zekeriya BAŞIBOZUK	Hüseyin Avni	Kırkkale	13.12.2008
Hacıyusuf Mahallesi	Eray ULUDAĞ	Murat	Karabağlar	16.12.2008
Bahadırlar Köyü	Fatih Mert UZUN	Mete	Yenimahalle	17.12.2008
Demirçank Köyü	Eda ÖZTÜRK	Selçuk	Fatih	19.12.2008
Altunayva Köyü	Yunus Emre GÜLER	Yasin	Küçükçekmece	23.12.2008
Altunayva Köyü	Nisa Nur GÜLER	Harun	Güngören	25.12.2008
Başpınar Mahallesi	Zeynep SAİN	Reha	Altındağ	25.12.2008

Dünyaya yeni gelen yavrularımıza yaşam boyu sağlıklılar dileriz.

EVLENENLER

MAHALLE/KÖYÜ	ADI SOYADI	EVLENENİN ADI SOYADI	EVLENME YERİ	EVL. TARİHİ
Başpınar Mahallesi	Oğuz SELÇUK	Sevda ODABAŞ	Fatih	23.10.2008
Pul Köyü	Fatma KILINÇ	Mustafa EROL	Keçiören	25.10.2008
Bademli Köyü	Evren YALÇIN	Zeynep SİVAS	Mamak	29.10.2008
Öğrendik Köyü	Ayşe KARADAYI	Bülent HAVUZ	Bornova	30.10.2008
Şenpınar Mahallesi	Eray ALER	Seval ERSOY	Karşıyaka	01.11.2008
Samançay Köyü	Hatice PASİNLİ	Şaban UYSAL	Sincan	02.11.2008
Beyelması Köyü	Hatice AKBAY	Yalçın Murat TAŞLI	Malatya	03.11.2008
Saraycık Köyü	Didem BEYAZ	Mehmet YALÇIN	Tokat	04.11.2008
Demirçank Köyü	Kübra METİN	Mehmet B. ÇAKIR	Fatih	10.11.2008
Şenpınar Mahallesi	Ayşegül ERBEN	Serkan ÇOLAK	Eminönü	13.11.2008
Müd. Hüs. Ef. Mah.	Mehmet ATICI	Güler CANBAKİŞ	Kartal	13.11.2008
Başpınar Mahallesi	Elif YILMAZ	Yunus GÜL	Serdiven	15.11.2008

Pul Köyü	Orhan YALÇIN	Kudret SARIGÜL	Arapgir	17.11.2008
Saraycık Köyü	Kenan YALÇIN	Müjde ATAŞ	Bağcılar	22.11.2008
Aşağıyabanlı Köyü	Ayşe MURAT	Burhanettin VARILCI	Avcılar	28.11.2008
Akpınar Mahallesi	Zeynep UZUNOĞLU	Oğuzhan Veyssel DURDU	Elazığ	29.11.2008
Dibekli Köyü	İsmail GÜNDOĞDU	Handan DURMAZ	Fatih	29.11.2008
Akpınar Mahallesi	Esin DEMİR	Abdullah GÜLÜSTAN	Bozyazı	02.12.2008
Beyelması Köyü	Sinem AKBAY	Kürşad DEMİREL	Elazığ	10.12.2008
Samançay Köyü	Nazire Buket TÜRKER	Turgay ÇELİK	Çankırı	13.12.2008
Öğrendik Köyü	Bilge KARADAYI	Hasan Sadi KELEŞ	Trabzon	13.12.2008
Altunayva Köyü	Sevilay GÜLER	Yıldırım KOR	Maltepe	13.12.2008
Öğrendik Köyü	Sedanur YALÇIN	Serdal BOZTEPE	Yazıhan	16.12.2008
Beyelması Köyü	Cem KORKMAZ	Çiler KOYUGÖLGE	Seyhan	20.12.2008
Başpınar Mahallesi	Cihangir Hakan GÜDER	Zeynep NARİN	Çankaya	20.12.2008
Altunayva Köyü	Volkan HÜNER	Büşra ŞENER	Eminönü	20.12.2008
Saraycık Köyü	Fatma ŞAHİN	Faruk YILDIZ	Kağıthane	28.12.2008
Samançay Köyü	Özlem BALLIOĞLU	Hasan HARŞIT	Bayrampaşa	28.12.2008
Beyelması Köyü	Erdal Ertuğ ÖZEL	Ayca KARAKET	Karşıyaka	29.12.2008

Çiftleri kutlar, yaşam boyu mutluluklar dileriz.

ÖLÜMLER

MAHALLE/KÖYÜ	ADI SOYADI	DOĞUM TARİHİ	ÖLÜM YERİ	ÖLÜM TARİHİ
Şenpınar Mahallesi	Münür KARAOĞLU	01.01.1945	Bornova	25.10.2008
Hacıyusuf Mahallesi	Fatma ULAŞ	01.07.1922	Çankaya	28.10.2008
Beyelması Köyü	M. Latif OĞUZ	01.07.1930	Karabağlar	02.11.2008
Demirçarık Köyü	Erhan ÇELİK	01.01.1954	Fatih	15.11.2008
Dibekli Köyü	Mehmet ÜSKÜNER	06.05.1962	Şişli	17.11.2008
Pul Köyü	Mehmet ÖZER	15.12.1931	Altındağ	18.11.2008
Beyelması Köyü	Fevzi ŞENER	15.03.1940	Malatya	24.11.2008
Müd.Hüs.Ef.Mah.	Aydın AYDOĞMUŞ	25.05.1941	Çorlu	27.11.2008
Akpınar Mahallesi	Meliha GÜZEL	01.01.1936	Arapgir	28.11.2008
Pul Köyü	Rukiye ALPER	01.07.1925	Yeşilyurt	28.11.2008
Yenipayam Köyü	Kibar YAVUZ	02.10.1947	Mazgirt	06.12.2008
Beyelması Köyü	Fatma ÇELİK	01.03.1924	Mamak	10.12.2008
Modanlı Köyü	İsmail AKKAYA	15.06.1940	Elazığ	10.12.2008
Öğrendik Köyü	Mehmet Ali BOYRAZ	07.05.1933	Arnavutköy	13.12.2008

Ölenlere Tanrı'dan rahmet, tüm yakınlarına başsağlığı dileriz.

Tüm okurlarımızın ve hemşerilerimizin

YENİ YILINI

***en içten duygularımızla kutlar,
sağlık ve mutluluklar dileriz.***

AĞIN